

bilışim 4mevsim

Sayı 5 Ocak Şubat Mart 2020

YOLCULUK

GEZİ.....23

En Eski Üniversite ŞehirlerindenBiri: Coimbra

MÜŞTERİLERİMİZDEN.....5

Hacettepe Üniversitesi ile Zamanda Yolculuk

İÇİMİZDEN.....11

Yakından bakacağımız kişi, herkesin güvendiği, yaşı küçük olanların “Şevket Abisi”, Şevket Kara.

Kapak fotoğrafı: Şevket Kara
Bilişim 4 Mevsim dergisiyle ilgili geribildirimleriniz, görüş ve önerileriniz için
bilisim4m@bilisim.com.tr
adresine e-posta gönderebilirsiniz.

Bilişim 4 Mevsim Dergisi, Bilişim Bilişim ve Yazılım Sistemleri Anonim Şirketi tarafından TC yasalarına uygun olarak elektronik dergi olarak yayınlanmaktadır. Bilişim 4 Mevsim Dergisi'nin isim ve yayın hakkı Bilişim AŞ'ye aittir. Dergide yayımlanan yazı, fotoğraf ve illüstrasyonların her hakkı saklıdır. Kaynak gösterilmeden alıntı yapılamaz, çoğaltılamaz. Yazıların sorumluluğu yazarlara, yayınlanan ilanların sorumluluğu ilan sahiplerine aittir.

İÇİNDEKİLER

ii Kurucumuzdan

11 İçimizden

Editörden.....	i
Kurucumuz'dan.....	ii
Müşterilerimizden.....	5
İçimizden.....	11
Toplumbilim.....	19

19 Toplumbilim

5 Müşterilerimizden

İÇİNDEKİLER

23 Gezi

Gezi.....	23
Yoga	27
Mutfak.....	30

27 Yoga

30 Mutfak

Editörden

Ayşe Eser Baransel

20 Mart 2020

“

“Hayat bisiklete binmek gibidir. Dengede kalmak için hareket etmek zorundasınız.

Albert Einstein

Sevgili Bilişim 4 Mevsim Okurları, Önce *çevrecilik*, sonra *spor*, *sanat* ve *iyilik* konularına değindik. Bu sayımız için *yolculuk* derken henüz virüs krizinden haberim yoktu. Dergimizi, evlerimizde kendimizle yüzleştığımız bu günlerde yayına hazırlamak tuhaf bir rastlantıydı. Her yere yolculuk etmenin çok kolaylaştığı yirmi birinci yüzyılda, yaşamlarımızın tümüyle birbirine bağlı olduğunu unutarak doğanın dengesini bozmamız sonucu, küçücük bir varlık, birdenbire insanlara doğru hızlı bir yolculuğa çıktı. Neye uğradığımızı şaşırdık. Önceki sayılarımızda sanatla, iyilikle bütün kötülükleri engelleyebilmeyi umarken, şimdi hasta olmamaya, dokunmamaya odaklandık. Her şeyi denetim altında tutabileceğimize inanırken, korkunç bir belirsizlik durumuyla baş etmeye çalışıyoruz.

Yine de, *Bilişim 4 Mevsim*’le keyifli bir yolculuğa ne dersiniz? Aydın Köksal, evlere kapandığımız bu günlerde “Yaşam Hepimiz için Bir Yolculuk” dedi ve bilişim devrimiyle, sayısal dönüşümle, yetiştığımız kurumlarla, geçmişimizle, geleceğe ilişkin düşlerimizle ilgili tüm duygularımızı kendi yaşamından hareketle şiirsel bir yolculuk biçiminde anlattı.

“Hayat bisiklete binmek gibidir. Dengede kalmak için hareket etmek zorundasınız.” Albert Einstein’ın bu sözüne, kurumsal açıdan bakınca aklıma değişik türde bir bisiklet geldi. Hayalimdeki bu bisikletin üzerinde, Bilişim’in yöneticileri direksiyonu tutuyorlar, arkada onların

temposuna ve yönüne uygun biçimde pedal çeviren diğer arkadaşlar. Önündekiler arkadakilere, arkadakiler öndekilere güveniyorlar. İçimizden bölümünde, iş ve özel yaşamına, düşünce ve duygularına daha yakından baktığımız kişi, birlikte pedal çevirenlerin en güvendiği kişilerden biri. İdari İşler Sorumlumuz Şevket Kara.

Müşterilerimizden bölümünde, on iki yıldır, karşılıklı güven içinde birlikte yol aldığımız *Hacettepe Üniversitesi* var. Bilgi İşlem Dairesi Başkanı Prof. Dr. Atila Yılmaz’la keyifli bir söyleşi yaptık.

Gezi bölümümüzde, uzaklardaki bir başka üniversiteye, Avrupa’nın en köklü, en eski üniversitelerinden birisinin yer aldığı güzel bir kente, *Coimbra*’ya gidiyoruz.

“Gittiğin yerden çok yoldur önemli ve güzel olan” denir ama her yolculuk güzel midir? *Toplumbilim* bölümümüzde yüzyılımızın en büyük sorunlarından birine, zorunlu *göç yolculuğuna*, sosyolojik açıdan bakmaya çalıştım.

Yolculuk, bir yoga dersi sırasında aklıma gelmişti. Sevgili Aynur Çalışır Sirel, *Yoga* bölümümüzde, yoganın içimizde nasıl bir yolculuk başlattığına ilişkin harika bir yazı hazırladı.

Lezzet yolculuğumuz ise uygarlıkların beşiği Antakya’ya oldu *Mutfak* bölümümüzde.

Birbirimizle ve diğer canlılarla uyum içinde yaşayabilmeyi yeniden öğreneceğimiz, sağlıklı ve huzurlu günlere kavuşmak dileklerimizle...

Kurucumuz'dan

Prof. Dr. Aydın Köksal,
Bilişim AŞ YK Bşk.,
TBD Onursal Bşk.

Yaşam Hepimiz için Bir Yolculuk

Yeryuvarın bizim evden, mahallemiz Pangaltı'dan, Beyoğlu-Şişli'den daha büyük olduğunu, daha ilkokul öncesinde, İstanbul içinde tramvayla-vapurla yaptığımız kısa yolculuklarda, üç-beş yaşında adım adım öğrenmiş, oyuncu-gözlemci-meraklı çocuk duyarlılığımla, özellikle de Boğaziçi'nde vapurla karşıya geçerken yeryüzünün güzelliğinin ayırımına erken varmıştım...

İnsanların aralarında Türkçe *günaydın* ya da *merhaba*'nın yanı sıra, *kalimera-kalispera*, *bonsoir*, *que pasa*, *che occorre*, *inç gıllagor*, *inç bidi* ılla gibi anlamadığım sözcüklerle konuştukları da gözümünden kaçmıyordu... Evet 72 buçuk milletin birlikte yaşadığı İstanbul'da doğmuştum, şanslıydım ama ben, üçüncü hamur kâğıda kırık dökük tipo damgalarla basılı, fotoğrafları bile bana kapkara gözüken o kötü ders kitaplarından bıkmışken, ancak üçüncü sınıfta, dokuz yaşında elime geçen İlk Atlas'ta kuşe kâğıt üzerinde parlayan o renk renk haritalarla fotoğrafların güzelliğini görünce ülkelerin, insanların çeşitliliğine vurulduğumu söyleyebilirim.

Bu harita merakım, coğrafya merakım, bu güzelliklerin başka meraklısı çıkmayınca, yatılı okuduğum Galatasaray Lisesi'nin orta son sınıfından başlayarak, beni 15 yaşında *Gezi Kolu* başkanlığını üstlenip arkadaşlarımla aklını çelerek onlar için otobüs kiralayıp ülkemizin dört bir yanına geziler düzenlemeye sürükledi.

Fransa'da Elektronik Mühendisliği okurken de, *Gençlik Hanları*'nda 1 Frank ya da Mark karşılığında ya da bulaşıkları yıkama karşılığında hiçbir ücret ödemeden, üçüncü mevki trenlerde ya da kimileyin otostopla Avrupa'nın birçok yöresini gezip değişik ülkelerin insanlarıyla, ekinleriyle tanışma olanağı buldum.

Diyebilirim ki, kendimi *bilgisayar*'a kaptırıp ülkem için, insanlık için işe yarayabileceğim bir yere yerleşip *bilişim* uğraşıma kararlılıkla, tutkuyla bağlanmasam, "*yaşam benim için gerçekten bir yolculuk*" olarak geçecek gibi geliyordu bana... Zaman içinde ve yeryuvarda bulunduğum konumu tanımlayan enlem-boylamlar ölçeğinde, hangi dili konuşursa konuşsunlar, hep iyi insanlarla birlikte, uygarlık çizgisinde, hiç bitmeyecek bir yolculuk...

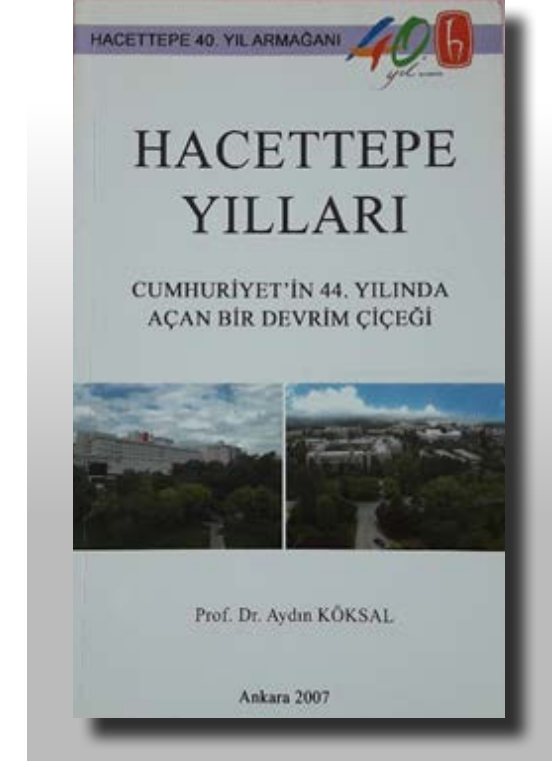
Kurucumuz'dan

Atatürk'ün Cumhuriyeti koruma görevini emanet ettiği gençlerden biri olarak Başkent Ankara'da *bilgisayar* başında işe başladığım Ankara'da Hacettepe Üniversitesi, benim birinci *mayalanma* kurumum oldu. *Bilgi İşlem Merkezi*'mizi kurmak üzere 1967'de göreve Kurucu Rektörümüz Dr. İhsan Doğramacı'nın çağrısı üzerine başladım. Öğretim-Araştırma-Bilim dilimiz *Türkçe* idi; *Türkçe Bilişim Terimleri*'mizi orada geliştirip gündelik dilimizde, derslerimizde, yayınlarımızda kullandık. Ülkemizin en büyük *Gerçek Zamanlı Ana Bilgisayar Sistemi*'mizi kurup 12 yıl hiç kapatmadan çalıştırdık. *Türkiye Bilişim Derneği*'mizi evimizde orada çalışırken kurduk. *Bilişim* dergimiz HÜ Basımevi'nde basıldı. İlk *Kamusal Yönetim Bilişim Sistemi* projelerimizin birçoğunu Hacettepe bayrağı altında gerçekleştirdik. Örneğin ÖSYM uygulamasını orada başlattık. İlk *Bilgisayar Mühendisliği*'nde Doktora programımızı 1973-74'te orada başlattık. İlk *Bilgisayar Mühendisliği* lisans programını 1977'de

orada başlattık.

Türkiye'nin ilk özel yazılım firmalarından birini, bugünkü *Bilişim AŞ*'yi kendi adıma 1985'te bu yuvamdan kendi isteğimle ayrılarak 1985'te kurmuştum.

Yıllar sonra, HÜ'nün 40.Yılı Armağanı olarak, benden Hacettepe Üniversitesi'nin kuruluş ilkelerini ve o yıllarındaki çalışma düzenini bir kitap olarak yazmamı isteyen Rektörümüz Tunçalp Özgen'i kıramayıp o zamanki 67 yaşımın tüm yorgunluğuna karşın, Datça'daki yaz dinlencemi bu onurlu görev için kullanmaktan kendimi alamadım: Işıklar içinde yatsın, çok değerli Rektörümüz, sekiz yıllık toplam görev süresi sona ermeden bu yapıtın basılıp dağıtılmasını öngörüyordu. Yapıtı eşim Gülden'in ve sevgili komşularımızın anlayışına sığınarak Karaincir, Datça'daki evimizde otuz üç günde yazmayı başardım: *Hacettepe Yılları: Cumhuriyet'in 44. Yılında Açan Bir Devrim Çiçeği*, Hacettepe'nin 40. Yılı Armağanı, Kasım 2007, Ankara, 244 sayfa. 2017'deki 50. Yıl için de gazete ve dergi düzeyinde kutlama yazıları yayımladım. Bir yazım, *HÜ Mezunları Derneği* web sitesinde de yayımlandı.

Bana öyle geliyor ki, bu uzun erimli yolculuktan hepimiz duygulanıyoruz. Öğretimin bugün bütün üniversitelerinde eksiksiz yabancı dillerde yapıldığı (evet 204 üniversitemizde İngilizce, birinde Fransızca, birinde Almanca; TC'de öğretimin Türkçeyle yapıldığı tek bir üniversite bile yok!), Üniversite Hastaneleri'nin işlevsizleştiği, bilimsellik

Kurucumuz'dan

düzeyinin düştüğü bir ortamda, Hacettepe'ye bir şey olursa diye içim titiyor.

Şimdi Hacettepe'nin 53., Bilişim AŞ'nin 35. yılında *Bilişim 4 Mevsim e-dergi*'mizin 2020 Kış sayısı için değerli çalışma arkadaşım, Müdürümüz, Editörümüz eski öğrencim sevgili Eser Baransel ile Proje Yönetmenimiz sevgili Murat Karaman'la birlikte, HÜ Bilgi İşlem Merkezi Daire Başkanı sayın Prof. Dr. Atila Yılmaz'la konuşurken benim yaşamımda elli beş yıla yayılan *Bilişim Yolculuğu*'mun özde bir *Hacettepe Yolculuğu* olduğunu düşünüp duyulanıyorum.

İlk iki kitabı *Yaşamın Gizi* ve *Toplumsal Oyun* başlıkları altında Toroslu Kitaplığı'nca yayımlanan yapıtımın bu yıl Üçüncü Kitabı *Arayış* ve Dördüncü Kitabı *Tutku* yayımlanıyor. Bu son yapıtımdan birkaç paragrafı, bu *Yaşam Yolculuğu*'ma duygusal bir ışık tuttuğu düşüncesiyle aşağıya alıyorum:

“68 Öğrenci Devrimi Paris'te Quartier Latin'den Avrupa'ya yayılırken, Ankara'dan geçmiş çağlara

gönderdiğim bir saygı selamıyla Dedem Korkut'tan öğrendiğim üzere, 'adı bilgisayar olsun' deyip kendi anadilimden ad koyacağım bu olağanüstü makinenin ipine sıkı sıkıya sarıldım... Kendime doğru çıktıkça bana hep kopacak gibi gelen bu incecik ipe, onu koparmadan sabırla usulca eğirerek, tutundum... İncelikle bütün gücümle asıldım... Ne denli zorlanırsam zorlanayım -bu ayrı bir romandır- gücümün son damlası pahasına da olsa, yakaladığım ipucunu bir daha bırakmadım... Bilgisayarla tanıştığım ilk günden beri bilişim uğraşımı sanki bu ilişkiyi düşüncelerimi bütün benliğimi göklere uçuran sanal bir uçurtmanın ipiymiş gibi gökyüzüne salıp öyle yaşayacaktım...

“Devrim yeli güçlüydü; düşlerimi göklere taşıyan uçurtmamın ipini öyle sıkı tutmuşum ki ayağım yerden kesildi...

“İşimde hep mutlu oldum...

“Devrim de ne ki? Bilişim Devrimi ne ki? Daha gönençli barışçı adaletli, daha mutlu bir geleceğe hazırlamaya çalışıyorum kendimi, ülkemi, insanlığı...

“Chagall'ın resimlerindeki boşlukta uçuşan insanlar gibi bu düşler evreninde o gün bugün benim için -aslında insanlık için- artık

gerçek olan yepyeni bir sanal dünyanın göklerinde insanoğlunun geçmişiyle geleceği arasında, düşlerle gerçekler arasında, dönenip uçuşur gibi duyumsuyorum kendimi...”

Over Vitebsk, 1913 Marc Chagall
www.marcchagall.net

Hacettepe Üniversitesi ile Zamanda Yolculuk

Ayşe Eser Baransel

Hacettepe Üniversitesi 2008 yılından beri Bilişim AŞ'nin hizmet vermekten büyük onur duyduğu müşterilerinden birisidir. Bilgi İşlem Dairesi Başkanı Prof. Dr. Atila Yılmaz ile 10 Mart 2020'de, Hacettepe Üniversitesi'nin Beytepe Kampüsü içindeki odasında keyifli bir söyleşi yaptık.

Proje Yönetmeni Murat Karaman, Prof. Dr. Aydın Köksal ve ben arabayla, Bilgi İşlem Dairesi'nin bulunduğu binaya doğru ilerliyorduk. 34 yıl önce, bu kadar çok araba görmezdik binaların önünde. Şimdi, arabayı park edecek yer bulamıyorduk. Beytepe artık, özellikle bahar ve yaz aylarında yemyeşil oluyor. Ben öğrenciyken gördüğüm ise, daha çok bir *bozkır* manzarasıydı.

Bilgi İşlem Dairesi'ne doğru giderken Bilgisayar Mühendisliği binasının içinde, gözlerimin önüne, yetiştirilmesi gereken laboratuvar ödevlerini dert edinen o zamanki halim geldi. Sanki zamanda bir yolculuğa çıkmıştım. Merdivenlerden yukarı çıkıp dersliklere doğru yürüsem mi? Yoksa aşağıya mı insem, o zamanki İzence Düzeltme Odası'na. Kart delgi makinelerinden birini boş yakalar mıyım?

Hacettepe Üniversitesi ile yolculuğumuz, Bütünleşik İnsan Kaynakları, Belge Yönetim & İş Akış Sistemi Projesi ile 12 yıl önce başladı. Ama anlamışsınızdır, Ankara ve Türkiye'nin en köklü üniversitelerinden birisi olarak Hacettepe Üniversitesi, firmamız Bilişim AŞ için olduğu kadar, kişisel olarak benim de meslek, iş ve eş seçimlerimde etkisi çok büyük olan bir eğitim kurumudur. 1982 yılında Beytepe Yerleşkesi'ne kayıt yaptırmak için geldiğimde ilk gördüğüm ve sevdiğim yer Bilgi İşlem Merkezi (BİM), ilk tanıştığım Hocam ise o zamanlar BİM'i yöneten Ersay Gürsoy olmuştu. Şimdi yanımda kim bilir hangi yılları ve anıları hatırlayan Aydın Köksal, o zamanlar Bilgisayar Mühendisliği Bölüm Başkanı idi.

'Hacettepe Üniversitesi ile 1982 yılında 17 yaşında tanıştım. Yüksek puanlar alarak Türkiye'nin dört bir yanından gelen bir grubun Edirne temsilcisiyim. Sarı bir tepe üzerindeki açık sırtlarda binaların olduğu devasa (bana göre) bir kampüs hatırlarım.'

Prof. Dr. Atila Yılmaz, yoğun iş temposu içinde bizi çok sıcak ve güler yüzle karşılıyor. Hemen söyleşiye başlıyoruz ve rastlantıya bakın Atila Hocayla aynı dönemlerde Beytepe'de öğrencilik yapmışız.

Sizin Hacettepe Üniversitesi ve Bilgi İşlem Dairesi ile yollarınız ne zaman ve nasıl kesişti?

"Hacettepe Üniversitesi ile 1982 yılında 17 yaşında tanıştım. Yüksek puanlar alarak Türkiye'nin dört bir yanından gelen bir grubun Edirne temsilcisiyim. O dönemlerde ODTÜ Elektrik, Hacettepe'nin de önemli bir öngörü ile Elektrik ve Elektronik Mühendisliği olduğu dönemler. Sarı bir tepe üzerindeki açık sırtlarda binaların olduğu devasa (bana göre) bir kampüs hatırlarım. Bir de kısa süreliğine de olsa 6 kişilik, mutfak köşesinin olmadığı, yurt odaları ilk aklıma gelenler."

Geçmişe yolculuk bir süre daha devam ediyor.

Ben, ailemin yanında Ankara'daki evimizdeydim öğrenciyken ama yurttan kalan arkadaşlarımdan çektiikleri zorlukları çok iyi hatırlıyorum. Geçmiş eleştirmiyorum. Birçok koşulu da doğal karşılıyorum. Ama, hava soğuktu, sıcak su yeterli değildi, sönük bir ışıkta ders çalışırlardı. Şehre inmek için tikiş tikiş bindiğimiz

otobüsler, öyle ki çantamız bir tarafa, hırkamız başka yere dağılıp giderdi, inip binerken. Yeterli kitabımız da yoktu. Boyuna fotokopi çektirirdik. Yine de diyor, Atila Hoca,
“Hepimiz eşittik. Aynı zorlukları paylaşarak üstesinden geliyorduk ve mutluyduk.”

Hacettepe Üniversitesi, Beytepe Yerleşkesi
<https://i.pinimg.com/originals>

Ve devam ediyor:

“Altı senelik bir yurt dışı akademik hazırlık dönemi dışında (Master, University of Manchester: CSC-Control and Information Theory, Doktora: University of

Sussex) sürekli Hacettepe daha da net olmak gerekirse Beytepe yerlisiyim.

Bilgi İşlem Dairesi ile ise yolum kesişmedi daha çok kesiştirildi. Tahmin ediyorum bazı arkadaşların önerisi bu görevlendirmede önemli rol oynadı ve kendimi bu işin içinde buldum. Yaklaşık 3,5 senedir elimden geldiği kadar Bilgi İşlem Dairesi'nin kurumsal ve teknik altyapısını güçlendirmeye çalışıyorum. Akademisyenliği de en iyi düzeyde sürdürmeye çalışan biri olarak iki tam zamanlı işi haftanın yedi gününe sığdırmaya çalışıyorum denebilir.”

Aydın Köksal, Atila Hoca'nın iyimserliğinden ve dinamikliğinden etkileniyor ve soruyor: *“Mutlu musunuz?”*

“Genel olarak iyimser ve kendimle barışık mutlu birisiyim. İşimle ilgili olarak ise yorgunum. Ama huzurluyum.”

Görevlerine dört elle sarılan, çalışkan insanların ortak özelliği. Atila Hoca'nın ailesine, dostlarına, öğrencilerine daha çok zaman ayırmak istediğini anlıyorum.

Bugün çok güzel yeşil bir yerleşkede, Beytepe’de bulunan Bilgi İşlem Dairesi hakkında biraz bilgi verir misiniz? Kaç kişi çalışıyor? Görevleri ve uzmanlık alanları nelerdir?

Daire Başkanlığımızda halen 1 Şube Müdürü, 8 Öğretim

Görevlisi, 8 Mühendis, 5 Tekniker, 3 Teknisyen, 1 Matematikçi, 2 İstatistikçi, 1 Çözümleyici, 1 Biyolog, 3 Programcı, 1 Şef, 12 Bilgisayar İşletmeni, 1 Uzman (Teknik), 2 Teknisyen Yardımcısı ve 1 Hizmetli, 8 Kadrolu İşçi olmak üzere toplam 59 personel görev yapmaktadır.

Prof. Dr. Aydın Köksal ve Prof. Dr. Atila Yılmaz

Bilgi İşlem Dairesi'nin çalışma alanında yürütülen görevler/hizmetler nelerdir?

Hacettepe Üniversitesi Bilgi İşlem Daire Başkanlığı Sıhhiye ve Beytepe yoğun olmak üzere dört yerleşkede bilişim hizmeti vermektedir. Bilgi İşlem Dairesi Çağrı Merkezi, Sistem, Ağ, Kullanıcı Destek, Yazılım, Belge Yönetim Sistemi, Web ve Sistem Yazılımlarının içinde bulunduğu çok önemli birimleri içeren organizasyonu ile üniversitemizin teknoloji takibi gerektiren bilişim ağ altyapısını yönetmekte ve bilgisayar merkezli donanım ve yazılım ihtiyaçlarını belirleyip destek vermeyi sürdürmektedir.

Daire Başkanlığımızın sunmuş olduğu idari hizmetler;

Bilişim Ağ Altyapı hizmeti,

Kullanıcı Destek hizmeti,

Kablolu ve kablosuz İnternet servisleri hizmeti,

Sıhhiye ve Beytepe bilgisayar laboratuvarının bakım ve işletimi,

Web hizmetleri, Yazılım geliştirme hizmetleri, Elektronik imza hizmeti,

İdari yazılım desteği (İnsan Kaynakları Sistemi, Belge Yönetim Sistemi, Bireysel İşlemler Sistemi),

Çağrı Merkezi hizmeti,

Bilgisayar ihtiyaç yönetimi

Ne kadar büyüklükteki bir Üniversite'ye bilgi işlem desteği/ hizmeti sağlıyorsunuz? (Kaç bölüm, kaç öğretim üyesi, kaç öğrenci gibi)

19 Fakülte, 15 Enstitü 17 Yüksekokul, 123 Uygulama ve Araştırma Merkezi, 4 Hastane, 1 Konservatuar, 11 Daire Başkanlığı, 2019 yılı kayıtlarında 5695 Yüksek Lisans, 4204 Doktora ve 43890 Lisans olmak üzere 50000'in üzerinde öğrenciye hizmet eden yaklaşık 4500 Akademik personeli olmak üzere 14000 personeli olan büyük ölçekli bir kurumuz.

Hacettepe Üniversitesi, Beytepe Kampüsü

İşletiminden ve yönetiminden sorumlu olduğunuz donanım ve iletişim ağının büyüklüğü (kabaca bir fikir vermesi için, bilgisayar sistemleri, kullanıcı sayıları, kapasite, hız vb.)

“Hacettepe Üniversitesi Bilgi İşlem Dairesi'nin başta ağ cihazları ve fiber kablolama olmak üzere bilişim hizmetleri alanında hizmet vermeye yönelik altyapı olanakları mevcuttur. Aralık 2019 itibarıyla, Beytepe Kampüsümüzde çalışan yedekli ana omurga, 52 adet yarı omurga 3. seviye ağ anahtarlama cihazı, 530 adet 2. seviye ağ anahtarlama cihazı ile 1440 adet Wi-Fi cihazı ve Wi-Fi yönetimi için 7 adet denetleme cihazı mevcuttur.

Sıhhiye kampüsümüzde çalışan bir adet router, yenilenmiş yedekli çalışan iki ana omurga, 1 adet bant genişliği yönetim cihazı, 14 adet 3. seviye ağ anahtarlama cihazı, 184 adet 2. seviye ağ anahtarlama cihazı ile 520 adet Wi-Fi cihazı mevcuttur. Kablosuz ağ iletişimi iç alanda yoğun iki kampüs genelinde yaklaşık 95% lik bir kapsama alanına ulaşmıştır.

Ağ sistemimizin güvenliği için kampüs ve sunucular önünde yedekli güvenlik duvarı sistemi kullanılmaktadır. Sıhhiye kampüsümüzün güvenliği için yedekli güvenlik duvarı sistemi ve URL filtreleme sistemleri kullanılmaktadır.

Üniversitemiz elektronik posta sisteminin üzerinde çalıştığı yedekli sunucu, yedekli Gateway antivirüs ve spam sunucusu, yedekli Web sunucusu, yedekli web posta, IMAP ve POP sunucusu, yedekli Sunfire kullanıcı sunucusu, sanal cluster sunucu üzerinde 200 sanal sunucu, yedekli DNS sunucusu ile PROXY sunucusu Bilgi İşlem Dairesi bünyesinde işletilmektedir. Ayrıca üniversitemizin diğer birimlerine ait İnternet TV, Uzaktan

Eğitim, Kütüphane veritabanları vb. uygulamalarda kullanılan 10 sunucuya da Bilgi İşlem Dairesi ev sahipliği yapmaktadır. Dairemiz Bilgi İşlem Merkezi'nde bulunan yedekli (redundant) UPS, özel jeneratör ve kampüs jeneratör sistemi ile beslenmektedir. Ayrıca ana dağıtım noktaları olan bölüm ve birimlerde bulunan router/switch'ler de UPS'lerle desteklenmektedir.

Ağ bağlantımız Beytepe-Ulaknet arasında 10Gbps, Sıhhiye-Ulaknet arasında ise 1 Gbps gibi oldukça yüksek bir hızda gerçekleşmektedir.”

Ne tür yazılımlar kullanılıyor?

“Yazılımları ikiye ayırmak mümkün, Sistem ve Güvenlik yazılımları ve Yönetim, Eğitim, Araştırma yazılımları. Fikir vermesi için, Microsoft Kampüs Lisansı, İnsan Kaynakları Yönetim Sistemi, eBYS-Belge Yönetim Sistemi, HYS-Hukuk Yönetim Sistemi, Lisansüstü Öğrenci İşleri Yazılımı, Öğrenci İşleri Bilgi Sistemi, BEB-650 Yazılımı, SPSS, SAS, ANSYS, MATLAB, Cadence, Bentley, Esri, CST Studio, Solid Works gibi yazılımları sayabilirim.”

Sırasıyla Prof.Dr. Aydın Köksal, Prof.Dr. Atila Yılmaz, A. Eser Baransel, Murat Karaman, Hacettepe Üniversitesi, Bilgi İşlem Dairesi, 10 Mart 2020

Yalnızca 59 kişiyle dev gibi bir kuruma destek veriyorsunuz. Bu büyüklükteki bir üniversiteye böyle kapsamlı bir teknik hizmet sağlamanın sizce en güç yanları nelerdir?

“Öncelikle ölçek bir sorun çünkü biz her türlü sorunu içeren ufak bir şehiriz, ikincisi ise yapılan ve yapılamayan işlerin yeterince hiçbir düzeyde anlaşılamaması nedeni ile yaşanan yalnızlık duygusudur. Bu oldukça normal bir durumdur ancak biraz da süreç ve kararlarda yalnız olmayı gerektiriyor. Bir de nitelikli eleman bulma sorunu var tabii.”

Yıllardır bilişim alanında, teknik hizmet veren bir firma olarak Atila Hocanın bu söylediklerini çok iyi anlıyoruz. Teknoloji artık yaşamlarımızın içinde, merkezinde. Hele yaşı genç olanlar, internetsiz, sosyal medyasız bir anı düşünemiyorlar bile. Bağlantı varken bu durum herkese suyun akması, rüzgârın esmesi gibi doğal geliyor. İşler, kendiliğinden ya da çok az bir çabayla gerçekleşiyor gibi algılanabiliyor. Ancak sorun çıktığında Bilgi İşlem desteğinin farkına varılıyor. Bilişim uzmanları, oluşabilecek sorunları, teknik aksaklıkları doğal görürken, kullanıcılara bu durum tuhaf ve anlaşılmaz geliyor.

Prof. Dr. Atila Yılmaz'ın, bu nedenle, Bilgi İşlem Dairesi'ne kurumsal bir kimlik kazandırarak üniversite içinde ve dışında örnek bir Bilgi İşlem Birimi olarak görünür kılmak için çaba harcadığını öğreniyoruz. Örneğin, teknolojinin gerektirdiği elektronik imza, kişisel verilerin korunması, bilgi güvenliği gibi yeni uygulamalar ve güncel konularla ilgili olarak politikalar geliştirdiklerini, birçok yönerge oluşturduklarını, bilgi güvenliği ve Kişisel Verilerin Korunması Kanunu hakkında eğitimler başlattıklarını anlatıyor. Verinin önemi ve değerinin hem Üniversite çalışanları hem de öğrencileri tarafından çok iyi anlaşılması gerektiğini bildiriyor.

“

“Bir üniversitenin Bilgi İşlem Birimi, eğitim ve araştırma faaliyetleriyle fark yaratmalıdır.”

Beytepe Yerleşkesi, <https://tanitim.cs.hacettepe.edu.tr/images>

Söyleşinin bu bölümünde biraz da geleceğe yolculuk yapıyoruz.

Hacettepe Üniversitesi'nin Türkiye ve dünyada başarı grafiğini daha yükseklerle çıkarmak için hedefleri belirlenmiştir. Bunlarla uyumlu olarak Bilgi İşlem Dairesi'nin gelecek için hedefleri nelerdir? Orta ve uzun vadede planlanan yeni projeleriniz var mı?

En önemli hedefimiz, güvenilirliği sağlamak. Kampüs

içinde ve dışında verdiğimiz hizmetler güven vermiyorsa, diğer hedeflerimizi gerçekleştiremeyiz. O yüzden öncelikle Bilgi İşlem Dairesi'nin güvenilirliğini ve hizmet kalitesinin sürekliliğini sağlamak, kurumsal kimliğimizi oluşturarak birimimizi görünür kılmak için çok çaba harcadık.

Bilgi İşlem Dairesi, uygulayıcı bir birim. Ancak bir araştırma üniversitesi içinde yer alması nedeniyle teknik alanlarda Hacettepe Üniversitesi'ne yakışır biçimde var olabilmek için güçlü bir birim olmalıdır. Bir üniversitenin Bilgi İşlem Birimi, eğitim ve araştırma faaliyetleriyle fark yaratmalıdır.

Güncel teknolojiyi izlemek ve gerekli teknik uzmanlığa sahip olmak, üniversiteyi bu alanda desteklemenin yanında kararlar ve teknik politikalar doğrultusunda yönlendirebilmek için Bilgi İşlem Dairesi'nin Ar-Ge boyutuna çok önem veriyorum. Bunun için konusunda uzman, teknik alanlarda araştırma geliştirme yapan öğrencilerle ve öğretim üyelerimizle birlikte daha sistematik ve yöntemli çalışmayı, onların potansiyelinden daha çok yararlanabilmeyi özlüyoruz. Gerek üniversitenin bölümleri ile gerek üniversite dışındaki kurum ve kuruluşlarla işbirlikleri ve ortak projeler gerçekleştirebilmek için teknik bilimlerde lokomotif olarak nitelediğimiz öncü bölümlerimizle Bilgi İşlem Dairesi'nin bağlarını güçlendirecek ortak projelere çok değer veriyoruz. Bunun için ilk adımları attık aslında. "Araştırma ve Projelendirme Grupları" oluşturduk. Her grupta ilgili bölümlerden öğretim üyeleri de yer alıyor. Geçen yıl 3 proje başlattık.

Gelecekte Bilgi İşlem Dairesi'nin kurumsallaşmasını tamamlayarak, çalışan insanlara bağımlılığı olmayan, sürdürülebilir politikalarla ve yeterli bütçelerle profesyonel biçimde yönetilen bir birim olmasını düşünüyorum.

Uzun vadeli hedeflerimiz arasında Üniversitede gerçekleştirilecek büyük ölçekli (1001 Projeleri gibi) Ar-Ge projelerinde, önemli bir paydaş olarak yer almak da var. Bu amaçla, örneğin "5G Araştırma Vadisi" projesinde koordinatörlük görevini üstlendim. Bu beşinci kuşak iletişim platformunun içinde hem sektörün önde gelen oyuncuları, çok büyük iletişim kurumları var, hem de Bilkent, ODTÜ ve Hacettepe Üniversitelerinin bulunduğu eğitim vadisi var. Bu projenin amacı 5G konusunda master ve doktora programları oluşturmak ve uygulama projeleri geliştirmek. Yakın gelecekte nesnelerin interneti (IoT) projeleri çok renkli olacak. Üniversitenin Ağ Altyapısını bunlara uyacak biçimde yapılandırmanın ve bu projelerin tümünü izleyebilme olanağının Hacettepe Üniversitesi açısından çok önemli bir açılım olduğunu düşünüyorum.

İçinde bulunduğumuz âna dönüyoruz yine. Müşterimizin bizimle ilgili görüşlerini merak ediyorum. 12 yıllık yolculuk gelecekte de devam edecek mi?

Şu anda, Bilişim AŞ olarak Personel Dairesi'ne İnsan Kaynakları Yönetimi Uygulama yazılımı hizmeti veriyoruz.

Firmamız kurulduğu 1985 yılından bu yana en çok İnsan Kaynakları Yönetimi konusunda yazılım üretmiş ve ilgili hizmetleri vermiştir. Hemen hemen her sektörden Müşterimiz vardır. Hacettepe Üniversitesi ise hem toplam personel sayısı ve çeşitliliği, hem de akademik personel uygulamaları bakımından bizim için çok öğretici olmuştur.

12 yıldır sizlerle çalışmak bize mutluluk veriyor. Bilişim AŞ ve bu alandaki hizmetlerini siz nasıl değerlendiriyorsunuz?

Ben bu göreve geldiğimde sizin proje başlamıştı ve hayli yol almıştı. Açıkçası siz bizden çok şey öğrendiğinizi söylüyorsunuz da, biz de sizden öğrendik. Kişisel olarak ben kimi uzmanlıklar ve hizmetlerin güvenilir dış kaynaklardan temin edilmesinin sürdürülebilirlik için doğru bir yaklaşım olduğunu düşünmeye başladım.

Öte yandan sizinle 12 yıllık geçmişimiz hakkında şu izlenime sahibim. Özellikle İnsan Kaynakları Yönetim Sistemi yazılımıyla ilgili hizmetinizi düşünürsek gizlimiz saklınız kalmadı. İşin doğası gereği kurumsal olarak birbirimiz hakkında değerli ve özel pek çok bilgiye sahibiz. Bu durum taraflar arasında büyük bir güveni gerektiriyor. Evlilik gibi. Tabii aramızda Gizlilik Sözleşmeleri, Bilgi Güvenliği Yönetimi sertifikalarımız var. Bizim sizinle yolculuğumuz katı

bir profesyonel çizgide ilerlemedi. Bu hem iyi hem kötü. Kötü olabilecek yanı, bu durum, zaman zaman bizim kurum olarak yaşadığımız değişimlerden, gelişmelerden kaynaklanan, ancak projenin zaman ve bütçe sınırlarını zorlayabilecek düzeltmeleri, revizyonları sizden istememize yol açmış olabilir. Teşekkürler siz de katı bir profesyonellikle yaklaşmıyor, isteklerimize duyarlı davranıyorsunuz. Ancak sürdürülebilir bir işbirliği için tarafların da kâr zarar dengelerini gözetmeleri gerektiğine inanıyorum.

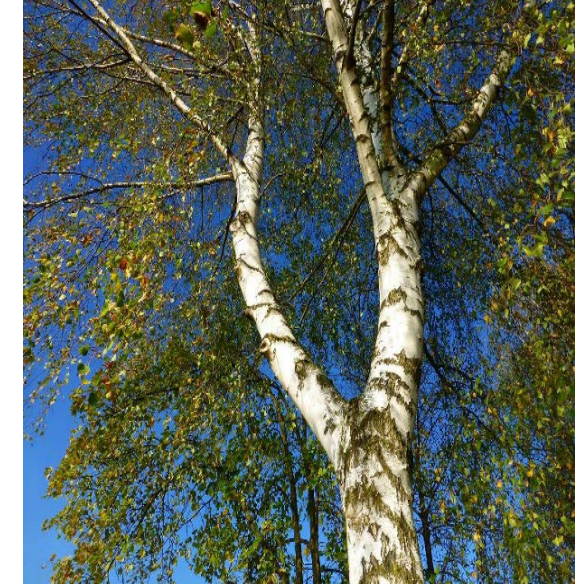

Tam bir görüş ve anlayış birliği içinde olduğumuzu bir kez daha fark ederek, Prof. Dr. Atila Yılmaz'a teşekkür ediyoruz. Ayrılmadan önce Bilgisayar Mühendisliği binası önünde henüz yapraklanmamış ama yıllar içinde hayli büyümüş beyaz gövdeli

Huş ağaçlarına dikkatimi çekiyor Aydın Hocam.

Beytepe'de içinde 34 yılda köklerini sağlamlaştırmış, gençliğimizdeki bozkır manzarasının sarı rengini bugün yeşile boyayan ağaçlar var. Prof. Dr. Atila Yılmaz gibi sorunlara insancıl ve doğru bakış açısıyla yaklaşmaya, ilkeli olmaya özen gösteren değerli insanlar da var.

O halde, Hacettepe Üniversitesinin de, köklerini daha derinlere salarak bu sayıda, Gezi bölümünde gittiğimiz *Coimbra Üniversitesi* gibi yüzyıllar boyunca bilimin ve araştırmanın merkezi olarak başarılar kazanacağına inanabiliriz.

Huş ağacı

ŞEVKAT KARA'NIN YOLCULUĞU

Bilişim'de çalışırken bir ara uzunca bir süre raporlu olarak evde kalmıştım. Yeniden işe döndüğümde, hem işyeri olarak çalıştığımız mekân değişmişti, hem de kimi yeni arkadaşlar katılmıştı aramıza. İşte Şevket'i ben ilk o zaman tanımıştım. Yıl 2001, aylardan Eylül ya da Ekim.

Şevket hatırlıyor musun o günleri? Anlatır mısın senin Bilişim'le yolculuğun nasıl başlamıştı?

Öncelikle bu söyleşiyi benimle yapmanızdan çok memnun oldum. Bilişim ailesine 2000 yılı bir Ağustos günü Bilişim'in yeni binasının yapım aşamasında katıldım. Sizinle ilk karşılaşmamızı ben de hatırlıyorum. Aydın Bey ve Aycan Hanımla birlikte binayı görmek için gelmiştiniz. Bir süre sonra da taşınma gerçekleşti.

Binanın yapım aşamasında bulunduğum ve meraklı biri olduğum için tüm detaylarını (elektrik, su, ısıtma soğutma, telefon, data kablolama vb) iyi biliyordum. Cinnah'taki ofisten binaya taşınıldığında yerleşme ve bağlantı aşamasında bana çok iş düştü ve böylelikle arkadaşlarla da kaynaşıp gittik.

Peki sonra nasıl oldu? Görev tanımın hangi yönde değişti?

Aslında ben güvenlik görevlisi olarak başlamıştım zaman içinde neredeyse teknik destek personeline dönüştüm. 2004 yılında Bilkent'e geldikten sonra evrak işleri ve şirketin dışarıda olan işleri ile ilgilenmeye başladım.

Şevket, sende gördüğüm bir başka özellik de bilmediğin şeyleri öğrenmen ve sonrasında sanki yıllardır bu işleri yapıyormuşsun gibi duruma hakim olman. Bilişim'de çalışmadan önce bilgisayar kullanmış mıydın örneğin?

Yeni şeyleri öğrenme konusunda kendini nasıl motive ediyorsun?

Bilişim'e katılmadan önce hiç bilgisayar kullanmamıştım. İlk burada tanıştım hep deneme yanılma yöntemiyle öğrendim, dergileri ve forumları çok okudum. Her zaman donanım kısmı benim ilgimi daha çok çekti. Sökme takma işleri (disk bellek ana kart gibi), problemi çözene kadar uğraşmak bana keyif veriyor. Uğraşırken hiç sıkılmıyorum.

Bilişim'de her şey Şevket'e sorulur, danışılır. Bir şey mi satın alınacak? Ofiste bir mobilyanın yeri mi değişecek? Ne nerededir? Neyi nasıl yapmıştık, nasıl çözmüştük? Kapı açık mı bırakıldı? Sigorta mı attı? Klima için kimleri çağırırsak? Şevket Kara bizim İdari İşler Sorumlu'muz. Gençlerin Şevket Abisi. Her şeyi bilse bilse o bilir ama zamanının çoğunu da ofis dışında geçiriyor.

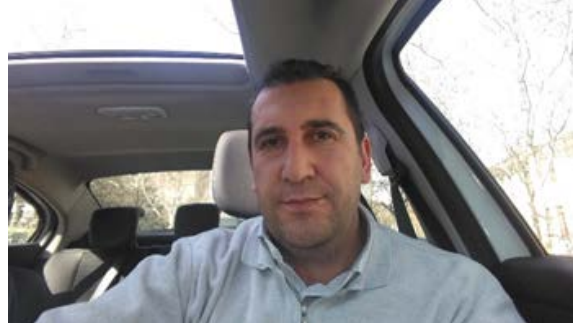
Bu sürücülük ve ofis dışı lojistik hizmetlerine geçişin nasıl oldu gerçekten Şevket? Bilişim'e başladığında, bu kadar sık ve uzun süre araba kullanacağın aklına gelir miydi?

Ankara Öveçler'deki binamızın önünde

Öveçlerdeki binanın kiraya verilmesinden sonra ben Bilkent'teki ofise geldim, kısa bir süre önce de ofisin dış işlerini yapan Halil arkadaşımızı(*) bir hastalıktan kaybetmiştik (Allah rahmet eylesin). Bu işleri yapan biri yoktu, bende böylelikle dış işlere başlamış oldum daha sonra bir araç alındı ve artık daha yoğun bir süreç başladı.

Sürekli şehir içi yolculuk yapıyorsun. Kimi zaman yol arkadaşların var kimi zaman yok. Hangisini tercih ediyorsun? Yalnız olmak mı iyi bir yerden bir yere giderken, çünkü karışanın yok,

daha sakın ve özgür olur insan yoksa birisi ile birlikte olmak mı daha iyi?

Yalnızlık bana zor gelmiyor, yalnız olmayı daha çok seviyorum. Uzun yol tır şoförü olsaymışım hiç zorluk çekmezdim sanırım. Şehir içi trafiğini hiç sevmiyorum herkes gibi, şehir dışı bana huzur veriyor Ankara çıkış tabelasını görmek bile yetiyor rahatlamam için. Şehir dışı seyahati çok seviyorum otobüsle bir yere gitmem gerekirse en ön koltuğu tercih ediyorum. Yeni yerler görmek veya etrafta ne olup bittiğine bakmaktan haz duyuyorum.

(*) Halil ve Celil'in öyküleri ilerleyen sayfalarda yer alıyor.

Trafik ve yol durumları insanı geriyor. Akşam evde otururken hala araba koltuğunda oturuyormuşsun gibigelirmi? Çok yoruluyorsundur mutlaka.

Yalnızca akşam trafiği bile yetiyor beni germeye. Eve

gittiğimde bir durgunluk oluyor genelde. Eve geldikten sonra bir süre ne kadar dalgın görünüyorsam artık, kimi zaman hanım çocuklara "Babanız daha gelmedi, yolda şu anda" der.

Ev demişken biraz da iş dışındaki yaşamından söz eder misin? Evlisin ve iki çocuk babasısn. O kadarını biliyoruz. Biraz anlatır mısın? Çocukların ve eşin ne yapar? Ailenle birlikteyken en çok ne yapmaktan hoşlanırsınız, örneğin hafta sonlarında?

İş zamanı çok yolculuk ediyorsun. Yaz tatillerinde de çocuklar ve eşin gezmek istiyordur doğal olarak. Nasıl hissediyorsun? Onları gezdirmek kuşkusuz daha keyiflidir. En uzak olarak nereye yolculuk ettiniz?

İşte ne kadar yorulsam da gezmek deyince yorgunluk kalmıyor. Ben onlardan daha çok gezmek istiyorum sanırım. Tatile çıkmaktan daha çok tatil hazırlığı beni mutlu ediyor, araştırma yapmak, planlama yapmak, haritayı ve gidilecek yerin coğrafyasını trafik durumunu uzaklığını araştırmak keyif veriyor bana, büyük şehirler hariç tabi ki.

Şevket Kara ve Ailesi

Bunun çok faydasını da gördüm, gittiğim şehirlerde hiç kaybolmadan elimle koymuş gibi gideceğim yerleri buldum. Şehirleri incelemek ve gezmekten hoşlanıyorum, gezerken hep aklıma yüzyıllar önce oraların nasıl olduğu, hangi olayların yaşanmış olabileceğini düşünürüm. Mesela ne zaman Çubuk, Akyurt tarafına gitsem hep aklıma "Ankara Savaşı" ve "Timur" un filleri" gelir. Nasıl oldu ne taraftan geldiler, nasıl bir savaş oldu diye merak ederim.

En uzak olarak geçen yıl Ankara'dan çıkıp, Denizli Isparta, Burdur, Didim, İzmir, Antalya dan tekrar Ankara gibi bir gezi yaptık 3 hafta sürdü. Çok keyifliydi.

Şevket ve Eşi Isparta'da lavanta tarlasında

İşte bu yönünü, neredeyse bir belgeselci gibi gezmeyi ve gezdiği yerlerin tarihini merak ettiğini bilmiyordum. Belki doğduğu yer ve yetiştirme biçimi etkili olmuştur diye düşünüyorum.

Hemen anlatıyor Şevket:

1975 yılında Samsun' un Vezirköprü ilçesinde doğdum ama çocukluğum Çorum' da geçti. 15 yaşında Antalya'ya sonra da Ankara'ya taşındık. Benim iş hayatım 15 yaşında başladı, markette ve yemekhanede çalıştım, bir süre ticaretle uğraştım. 2000 yılında ise Bilişim'le tanıştım. 2001 yılında evlendim, eşim ev hanımı. Sevecen güler yüzlü bir oğlum (16) çok tatlı bir kızım (13) var.

Oğlu Eren ve bileğinin hakkıyla kazandığı madalyaları

Oğlum fen lisesi 2. Sınıfta okuyor, bir süre karate sporuyla uğraştı, siyah kuşakta bıraktı. Çocuk grubunda 2 Türkiye birinciliği, 1 Türkiye ikinciliği, 2 Ankara üçüncülüğü kazandı. Ortaokulda okul birincisi oldu. Bir dönem izcilikle uğraştı.

Eren Kara ayçiçeklerinin arasında

Kızım mutfakla uğraşmayı çok seviyor, özellikle benim gibi tatlı yapmayı. Bende mutfakta sadece tatlı pasta konusunda biraz becerim var ama son yıllarda kızıma bıraktım pek yapmıyorum. Kızımla benzer yanımız daha çok. İkimizde balık burcunun tüm özelliklerini taşıyoruz.

Kızı Yaren ve birlikte yaptıkları pastalar

Gezmeyi ve fotoğraf çekmeyi çok severim. Fotoğraf çekmekten hoşlanıyorsanız ister istemez gezme duygusu oluşuyor, sürekli yeni veya başka açıdan fotoğraflar çekmek istiyorsunuz. Fotoğraf makinem yanımda olmadığı zaman gitmeye üşendiğim yerlere makine varken hiç üşenmeden defalarca gidebilirim. Doğa, portre ve makro çekmeyi daha çok seviyorum. Başkalarının çektiği fotoğrafları da incelemeyi seviyorum, bilgisayar veya telefonda boş zamanımda en çok fotoğraf sitelerinde va-

kit geçiriyorum sanırım.

Pek sosyal biri değilim, kendi halimce takılan biriyim. Kalabalık ortamlar biraz sıkıyor beni.

Kendi halimde takılırım, kalabalıktan sıkılırım diyor ama konu, ailesi ve sevdikleri olunca iş biraz değişiyor sanırım. Değil mi Şevket?

Her hafta içi veya sonu mutlaka misafirimiz olur ve bizde misafirliğe mutlaka gideriz, çocuklar çok seviyor ev gezmelerini. Aslında çocuklar ev gezmelerini pek sevmez diye düşünüyorum ama bizimkiler farklı herhalde. Halen genç kız ve delikanlı oldular birileri gelmezse veya biz gitmezsek rahatsız oluyorlar. Benim üç kardeşim ve eşimin bir kardeşi Ankara' da oturuyor ayrıca hala, dayı falan derken kalabalık bir akraba çevremiz var. Onun için sıkça ev gezmesi yapıyoruz. Hava güzel olursa pikniğe gidiyoruz.

Tatil deyince banım aklıma dağ, taş, yayla, ova, deniz, küçük Anadolu şehirleri, tarihi mekânlar geliyor, çocuklarınsa aklına havuz geliyor. Bu konuda anlaşmamız biraz zor oluyor. Tatil boyunca hiç havuzdan çıkmak istemiyorlar, denizi pek sevmiyorlar ama her yerde de havuz olmuyor tabi. Alanya' da benim abim, eşimin de ablası var. Konaklama ve havuz olanakları gayet rahat ve yeğenlerimizle de vakit geçirebildikleri için hemen hemen her yıl gidiyoruz. Alanya'ya giderken farklı yollar ve şehirleri (Sivas, Kayseri, Nevşehir, Konya vb veya Afyon ve Ege gibi) önce gezip en sona Alanya'yı bırakıyoruz.

Yine her yıl Samsun'a memlekete gidiyoruz. Memlekette ben ve eşim daha rahat oluyoruz. Çocuklar kuzen ve arkadaşlarıyla takılıyor, biz de kendimiz takılıyoruz. Ben genelde sabah erken dağ bayır dolaşmaya çıkıyorum akşama geliyorum, yorulmuş ama huzurlu bir şekilde dönüyorum. Vezirköprü 'nün çok güzel doğası var özellikle bizim köyümüz yemyeşil, insan fotoğrafına bile bakarken rahatlıyor.

Samsun'daki Köylerinde

Gerçekten de öyle. Biraz fotoğraf paylaşabilir misin dedim. Adam fotoğrafçıymış meğerse. Bir bölümünü satır aralarına serpiştirdik. Bakar mısınız güzelliğe.

Karadoruk

Soruk Yayla

Toplam Kalite Yönetimi eğitimlerinde deneyimli Denetçiler şu öyküyü anlatmayı çok severler:

“Çok kurumsal bir firmada denetime başlamak üzereyiz. Güzel geniş bir toplantı odasına geçiyoruz. Yöneticiler, teknik ve idari personel, bölüm şefleri yerlerini almak üzereler. Derken odaya elinde toz bezi bir çalışan giriyor. Bir yandan masanın üzerini kontrol edip, tozlu gördüğü yerleri silerken bir yandan da ikramda bulunmak için çay kahve tercihlerimizi soruyor. Denetçi olarak deyim yerindeyse çaktırmadan gözleme ve denetime başlamışım, bu kişiyle biraz söyleşmek istiyorum. Firmada görevinin ne olduğunu soruyorum. Aslında görevi belli ama o kendini nasıl konumlandırıyor merak ediyorum. “Ben, diyor, bu firmanın en önemli çalışanıyım. Bu masayı temizlemesem, verimli toplantılar yapıp, iyi kararlar alamazlar. Çayı en güzel ben demlerim. Başarılarına katkıda bulunurum.”

Biraz abartılı da olsa, bu öykü, bilin bakalım toplam kalite yönetiminin hangi maddesi altında anlatılır? *Liderlik*, evet evet *yanlış değil liderlik*.

Çünkü, toplam kalite yönetimi, kuruluşu bir bütün olarak görür. Beyin takımının, yönü belirleyen yöneticilerin başarısı, kuruluşun amaçlarının bütün çalışanlarca anlaşılıp benimsenmesi halinde gerçekleşecektir. Örnek öyküdeki görevli, kendisini bir bütünün parçası olarak görüyor. He-

defler paylaşılmış, her çalışanın bu yolculukta katkısının önemi anlaşılmış. Çalışan işini yaparken kendisini değerli hissediyor. Yaptığı iş anlam kazanıyor.

Araya böylece girdim, çünkü, bizim öykümüzün kahramanı, firmamızın yöneticileri, teknik uzmanları kadar değerli, herkesin güvendiği, yaşı küçük olanların “Şevket Abisi”, Şevket Kara.

Kendisi de iyi bir kaliteci olan Şevket, bakın iş arkadaşları, yöneticiler ve Bilişim hakkında neler hissediyor, neler düşünüyor:

Bilişim ailesi gerçekten çok farklı, hem önceki işyerlerimde hem de çevremde gördüğüm işyerlerinde bu ortamı göremiyorum.

Şevket Kara, Celil Karaca, Bilişim AŞ

Kendi iş yerimmiş gibi geliyor bana, 20 yıldır hiçbir arkadaşım-la en ufak bir sorun yaşamadım, birçok dostlarım oldu. Hep uyum içinde çalıştık arkadaşlarımı da işyerimi de çok seviyorum.

Aydın Bey ve tüm yöneticilerim bana ve arkadaşlarıma hiçbir zaman yönetici gibi davranmayıp hep ailelerinin bir üyesi gibi yaklaşmışlardır. Aydın bey hayatımda gördüğüm yaşam sevinci

en yüksek ve en çalışkan insandır. Bir işveren gibi değil, baba gibidir benim için. Aydın Bey’den de bugüne kadar çok şeyler öğrendim, hemen hemen her gün, kendi evlerinden Bilişime dek yolculuğumuz esnasındaki 1 bir saate yakın bir sohbetimiz benim için bir hayat dersi niteliğinde oluyor.

Şevket Kara, Bilişim AŞ, Bilkent/Ankara

Beni bilirsiniz. Söyleşinin sonunda bir izlenimimi bir duygumu paylaşmadan rahat edemem. Şevket için aslında cümle kurmama gerek yok. Fotoğraflara bir kez yakından

bakmak yeterli. Sevgi dolu bir baba mı, güvenilir bir dost mu?, çalışan bir işçi mi, harika bir yol arkadaşı mı?, gözlemci mi, fotoğrafçı mı? pastacı mı? şakacı mı? Ciddi mi? Yolcu mu? Gezgin mi? Hepsi fotoğraflarda.

Kalabalıklardan hoşlanmayan, çok konuşmayan, kendisiy-

le ve çevresiyle barışık Şevket Kara. Hafif içe dönük yapına karşın, bizimle duygularını, düşüncelerini, aile yaşamını, köyünü, yolculuklarını büyük bir içtenlikle paylaştığın için çok teşekkür ederim.

KARACA KARDEŞLER

Ahh! nasıl anlatsam bilemiyorum. Gözlerim dolmadan , ağlamadan bu yazıyı tamamlamak çok güç. Şevket'le söyleşimizde, rahmetli Halil'den söz edince, yazmasam olmazdı.

Halil Karaca, 1992 yılında aramıza katılmıştı. Güler yüzlü, utangaç genç bir delikanlıydı. Sonra evlendi, biri kız biri oğlan iki çocuğu oldu.

Şimdi plaza Türkçesinde “Ofis boy” diyorlar ya. O zamanlar internet, sosyal medya, akıllı telefon, internet bankacılığı yok. Biz yazılım uzmanları projeleri gerçekleştirirken, para yatırma çekme, fatura ödeme, belgelerin diğer kurumlara teslimi, diğer kurumlardan belge teslim alma, sarf malzemelerinin alınması, temizlik, mutfak gibi tüm işleri, kısa sürede Halil yapar hale gelmişti. İlk geldiğinde “*Bunu Ulus'taki xxx Kurumundaki şu kişiye vereceksin. Ulus'u biliyorsun değil mi?*” dediğimizde “Çok iyi bilmiyorum ama öğrenirim” demişti. O hiç korkmamıştı. Ama ben “*Eyvah nasıl yapacak işleri*” diye düşündüğümü anımsıyorum. Ne kadar da yanılmışım. Çok kısa bir sürede herkesin eli kolu oldu Halil.

Yardım sever uysal kişiliğinin yanı sıra çok zekiydi. Sabah hepimizin çalıştığı salona gelir, “*Ben çıkıyorum dışarda işi olan var mı?*” derdi. Biz de sekiz on kişi, sürekli baktığımız ekranlardan ve yazılım kodlarından kafamızı kaldırıp, ne kadar karışık olursa olsun dışarıda yapılması gereken her işimizi Halil'e dilimiz döndüğünce anlatırdık. Sonra da “*bu çocuk bunların tümünü karıştırmadan nasıl halledecek*” diye düşünürdük. Geri döndüğünde, o her birimize yaptığı işle ilgili ayrıntılı bilgi verir, işlerimizin sonraki adımları için izlenmesi gereken adımları anlatır ve uyarır, varsa paraların üstünü kuruşu kuruşuna hiç şaşırmadan dağıtırdı. Bir gün bir arkadaşımızın “*Halil vallahi ne kadar akıllısın, gel sen yaz*

şu programı, ben yapayım çayları” diyerek Halil'in aklını ve dikkatini övdüğünü hatırlıyorum.

Ne kadar överseniz övün, o hep alçak gönüllü, kalender tavrıyla her işe koşar, kimseyi yarı yolda bırakmazdı.

Halı saha maçlarında futbol takımına katkı verirdi. Gülümserdi. Kırmızı yanaklarıyla bana hep çok sağlıklı görünürdü. Yıllar sonra hastalığımda bana birçok kez kan vermişti. Aslında pek çok çalışanımızın hasta yakınları için

kan verdiğini hatırlıyorum. O yüzden ona hastalığı hiç konduramadık. Sanırım, kendisi de pek konduramamıştı. Hasta yatağında bana dert yanmak yerine, “*Tabi Eser Hanım sizin hastalığınız daha ağırdı*” demişti. Ben de iyileşirim demek istemişti. Kendimi yanında ağlamamak için zor tutmuştum. Çok kısa süre içinde ne yazık ki, aramızdan ayrıldı. Başka bir yolculuğa çıktı. Ankara'nın Kalecik ilçesinin Gökdere köyündendi. Köyünü, soğuk bir kış gününde, onu uğurlamak üzere gittiğimizde görmüştük.

Bilişim'e yaptığın katkılar, bizlere verdiğin dostluk için sana çok teşekkür ediyoruz. Huzur içinde yat, rahmetin bol olsun kardeşim!

Soldan sağa, İlker Tabak, Halil Karaca ve Celil KaracaCinnah Caddesindeki

Ofisimizden 2001 yılında Öveçler'deki Binamıza taşınırken...

Halil, bize kardeşi Celil'i emanet etti.

Celil Karaca, Bilişim'in Cyberpark'taki Ofisinde

Celil de ağabeyi gibi işlere dört elle sarıldı. O daha ciddi durur ve çok az konuşur. Onu iyi tanıyanlar, katı duruşunun ardında, duygusal bir adam olduğunu bilirler. Üstelik gülmeyi de espri yapmayı da sever. Evli ve üç çocuk babasıdır. Zor zamanlarda özveride bulunmaktan kaçınmaz. Görevlerini aksatmaz. Celil, izinde değilse herkes rahattır, mutludur. Tıpkı ağabeyi Halil gibi Bilişim AŞ'nin olmazsa olmaz temel direklerinden biridir.

Celil Karaca, Bilkent/Ankara

Kimi firmaların yolculukları uzun olur. Yolda aramıza katılanların, ayrılanların, kurulduğundan beri yanımızda olanların emekleri ve çabaları olmasa, Bilişim de zorlu yolculuğunda gittikçe güçlenerek güven içinde yol alamazdı.

Karaca Kardeşler gibi, firmamıza emek veren tüm çalışanlarımıza teşekkürü bir borç biliyoruz.

ZORUNLU YOLCULUK: GÖÇ

Ayşe Eser Baransel

Bir havayolu şirketinin sosyal medyadan kişiye adıyla seslenerek yaptığı reklam metnine takıldı gözüm.

İster bir toplantıya ister heyecan dolu bir maceraya gidin, bir sonraki seyahatinize XXXX ile çıkın. Yolculuğunuz, evinizin kapısında sizi karşılayan ücretsiz özel şoförümüzle başlasın. Havaalanına vardığınızda uçağınızın kalkışını kalabalıktan uzakta size özel dinlenme alanlarımızdan birinde bekleyin.

First Class'ta, içinde ihtiyacınız olan her şeyi bulabileceğiniz kendi özel süitinizde uçma ayrıcalığını yaşarken; Business Class'ta, tamamen yatağa dönüşebilen geniş koltukların keyfini çıkarın.XXX'de, seçili rotalarda uçak içi dinlenme alanımız uçuş boyunca sizi bekliyor olacak. Her uçağımızda, dilediğiniz an tadabileceğiniz gurme lezzetler, ücretsiz Wi-Fi bağlantısı ve kişisel ekranınızda 3000'e varan kanal bulabilirsiniz.

Ne güzel anlatmış. Böyle bir yolculuğa çıkmayı kim istemez! Gelişen iletişim teknolojileri ve ulaşım olanakları, küreselleşen dünya. Uzaklar daha yakın artık. Yolculuklar daha kolay. Her şey insanların daha rahat, daha iyi olması için değil miydi zaten? Dünyada gezilip görülecek çok

yer var, tadılacak yemekler, tanışılacak insanlar, farkına varılacak değişik adetler, yaşayış biçimleri. Öğrenilecek çok şey var.

Yetecek kadar paranız, hareket edebilecek enerjiniz, bir de yaşam sevinciniz olsun. Nasıl olsa planlar, reklamdaki kadar lüks olmasa da bir yolculuk yaparsınız.

Derken, bize çok da uzak olmayan bir coğrafyada bir ailenin yaşadıkları geliyor aklıma. Bu, bir filmde gördüğüm sahne aslında. Evlerinde oturmuş bir akşam yemeği yiyorlar. Televizyonları açık. Çocuklar var. Günlük koşuşturmaları hakkında konuşuyorlar. Eksikleri olsa da, başlarının üzerinde bir çatı olduğu için

şanslı olduklarını düşünmedikleri, yalnızca evlerinde oldukları için mutlu oldukları bir anı paylaşırlarken, birden büyük bir gürültü duyuluyor. Odanın ortasına bir bomba düşüyor. Kıyamet kopuyor. Kargaşa, toz duman, yıkım. Birden bire yaşamları yerle bir oluyor. Kim öldü, kim kaldı. Gelecek planları, hayaller ne kelime, içinde bulunulan zaman yok oluyor. Karanlığın ortasında, ne bir ev, ne bir komşu, ne bir yakın, ne bir yurt kalmış. Artık en temel gereksinimler tehlikede. Açlık, susuzluk, barınma. Tek bir temel içgüdü var. Yaşamak.

Çevrede onlar gibi her şeyini kaybetmiş başka insanlarla, sağ kalabilen ve korunması gereken yakınlarla, çocuklarla birlikte sığınacak bir yer bulma umuduyla zorlu bir yolculuktan başka yapacak bir şey yok. Hazırlıksız çıkılan, sonu belirsiz bir yolculuk.

Bunun adı göç. Belirli bir süre için siyasi ya da idari bir sınırın geçilmesi anlamına geliyor. Uluslararası göç, *yasal, yasal olmayan ve sığınmacı akışları* gibi kategorilere ayrılıyor. Bizimse ne yazık ki son günlerde en çok karşılaştığımız *geçici sığınmacılar*.

Ne büyük çelişki değil mi?

Bir yanda yirmi birinci yüzyılın ileri teknolojilerinin insanlığa vadettiği rahatlık ve refah, uygar dünyanın özgürlükçü, çoğulcu liberal değerleri, diğer yanda insanın insana ettiği zalimlikler.

II. Dünya Savaşı ve küreselleşme, sömürgecilik, emperyalizm ve sanayileşmeden sonra göçün ikinci aşamasına geçilmesine yol açmıştır. Artık göç küresel bir

olgudur. Hiçbir ülke, sınırlarına duvarlar da örse, sığınmacılara gaz bombası da atsa, (bu yazıyı yazdığım gün televizyonda kimi yetkililerin ellerinde ucu sivri sopalarla botları batırmaya çalıştıklarını gördüm) göç olgusundan kendisini soyutlayabilecek durumda değildir. Göçün sınır ötesi bir yolculuk oluşu, ister yasal, ister düzensiz olsun göçmenlerin yanlarında getirdikleri kültürel ve sosyal sermaye, ev sahibi konumundakilerin költürcülükleri (biyolojik ırkçılığın yerini alan, farklı insanları ötekileştirme költürü) bencillikleri, becerisizlikleri ile birleşince ulus devletlerin kurdukları siyasal, ekonomik ve sosyo-költürel düzeni tehdit etmektedir. O yüzden *güvenlikleştirici* söylemler, göçü kısıtlamaya çalışan politikalar ortaya çıkmaktadır. Ulusal ve költürel türdeşlik iddiaları, vatandaşlık, sosyal vatandaşlık, aidiyet, kimlik kavramları sorgulanmaya başlanmıştır.

Güvenlikleştirme: Yeni güvenlik kuramına göre güvenlik “belirli bir retorik yapı” olarak tanımlanabilir. Buna göre bir olgunun, bir kişi ya da grubun, bir kurumun tehdit olarak tanımlanması olasıdır. Böylece olağanüstü durumlar için olağanüstü önlemler güvenlik nedeniyle meşru kabul edilir. Siyasal süreçlerin, *hukukun bir kenara bırakılmasına zemin hazırlanır*.

Göç artık bir *güvenlik sorunudur*. Giderek derinleşen ve zorlaşan boyutuyla insanlığın kendi kendine yarattığı en büyük sınavdır. Şu ana kadar gördüklerimiz, bu sınavdan hiçbir ülkenin, özellikle de gelişmiş zengin ülkelerin geçemediği, sınıfta kaldıklarıdır.

Bırakın düzensiz göçmenleri, yasal yollarla göç etmiş birçok göçmenin hukuksal statüsü ve hakları tartışılmaktadır. Max Frisch’in “Biz iş gücü çağırdık, ama insanlar geldi.” sözü, göçmenlere yıllardır insancıl yaklaşmadığının kanıtıdır. Düzensiz göçmenler ise işverenler için “ucuz, esnek ve sömürülebilir” iş gücü anlamına gelmektedir.

Bütün bu sorunlara karşı tepki olarak uluslararası göçe dayalı toplumsal hareketlerin de ortaya çıkmasına şaşmamak gerekir. Hiçbir siyasal partiye bağlanmadan tabanda birleşerek eylemselliklerini ortaya koyan göçmen toplulukları ses getiren protestolar gerçekleştirmektedir. Bunlardan birisi “Bızsız Bir Gün Eylemi”dir. 1 Mart 2011 tarihinde Avrupa’nın farklı şehirlerinde göçmenlerin bulundukları ülkelere yaptıkları

katkısı görünür kılmak adına “Bizsiz 24 Saat” eylemi yapılmıştır. Eylemlere yalnızca göçmenler değil, destek olmak için farklı sivil toplum örgütleri de katılmıştır. 1 Mart tarihi, Fransa’da, 1 Mart 2005’te çıkan “*Yabancıların giriş, oturma ve iltica hakkı alabilmesi yasası*”nın çıkış tarihidir. Bu yasa, göçmenliği yalnızca ekonomik kriterlere göre tanımlamıştır. Bu eylem, hem Avrupa’da hem de ABD’de gerçekleştirilmiştir.

25 Mart-21 Mayıs 2006 tarihlerinde de ABD’nin 100 şehrinde 5 milyona yakın göçmen işçi ve onların destekçileri yürüyüşler ve gösteriler düzenlemiştir. Bu ABD tarihindeki en büyük ve en geniş katılımlı gösteridir.

Görülüyor ki, göçü önlemek için ne kadar sıkı yasalar çıkarılırsa, düzensiz göç hareketleri o kadar artıyor. Son 17 yılda %49 oranında artış görülmüş. Birleşmiş Milletler, Uluslararası Af Örgütü, İnsan Hakları İzleme Örgütü gibi örgütler göçmen haklarının korunması için farkındalık yaratmaya çalışıyorlar. Birleşmiş Milletler’in, *Suriye Krizine Yanıt Olarak Türkiye’de Dayanıklılık Projesi*, İstihdam ve Beceri Geliştirme Projeleri, *Göç, İletişim ve Kültürler Arası Diyalog* eğitimleri var, sözleşmeler, paktlar, toplantılar... ama işte yeterli olmuyor.

Aslında, 1951 Cenevre konvansiyonuna göre *ırkı, dini, tabiiyeti, belli bir toplumsal gruba mensubiyeti veya siyasi düşünceleri yüzünden zulme uğrayacağından haklı*

sebeplerle korktuğu için vatandaşı olduğu ülkenin dışında bulunan kişilerin sığınmacı olma ve mülteci statüsü alma hakkı vardır. İlk

haliyle 1951 yılı öncesini kapsayan bu sözleşme 1967 yılında yapılan ekle zaman kısıtlaması olmaksızın yürürlüğe girmiştir. Bir geçiş ülkesi olarak haklı çekinceleri bulunan Türkiye’de mevcut geçici koruma statüsü 2013 yılında yürürlüğe giren 6458 sayılı “*yabancılar ve uluslararası koruma kanunu*” ile hayata geçti. Bu kanunla “geçici koruma” adı altında farklı bir hukuki statü oluşturuldu:

“Ülkesinden ayrılmaya zorlanmış, ayrıldığı ülkeye geri dönemeyen, acil ve geçici koruma bulmak amacıyla kitlesel olarak sınırlarımıza

gelen veya sınırlarımızı geçen yabancılara geçici koruma sağlanabilir.”

İnsanlık bu büyük sorun karşısında, bu büyük sınav için ev ödevini yapmıyor. Dersine iyi çalışmıyor. Başkalarının evini başına yıkan, yertsiz yurtsuz bırakan politikalar üretip, sonra da herkes dursun durduğu yerde, hareket etmesin demek, belli ki artık sırça sarayları, evleri, tıkr tıkr yürüyen toplumsal düzeni, ülkeleri korumaya yetmeyecek. Harari2nin dediği gibi “.. 500 milyon varıl Avrupalı birkaç milyon yoksul mülteciyi bünyesinde barındıramıyorsa, insanlığın küresel medeniyeti sarıp sarmalayan çok daha yoğun çalışmaların altından kalkmakta nasıl bir şansı olabilir ki?” [5]

Bu mücadelede gençler, askerlerimiz, çocuklar yaşamlarını zamansız yitirmeye devam ediyorlar. Hep birlikte yaşıyoruz, yüreğimiz kavruluyor sanki.

Birleşmiş Milletlerin 2017 Göçmen Raporu'na göre Türkiye'de 4 milyon mülteci var. Son üç yılda bu sayının çok artarak 5 milyonu bile geçtiği söyleniyor. Birleşmiş Milletlerin web sitesinde dünyanın en tembel bireyinin bile dünyayı kurtarabilmek için yapabileceği şeyler olduğu söyleniyor.

Bir insanı kurtarmak bütün insanlığı kurtarmaktır anlayışının yaygın olduğu, şefkatli, sevecen, merhametli kültürel kimliğimizi, değerlerimizi, masumiyetimizi kaybetmekten, düşüncelerimizden, yapabileceklerimizden kınadığımız insanlar gibi olmaktan korkuyorum.

Sonra bir de bakıyorum, Yunanistan'ın çağrısı üzerine gelen Avrupa Birliği yetkilileri havada bir uçaktan aşağıya öylece korkuyla bakarlarken, sınıra yakın yerlerde oturan vatandaşlarımız, tek tek sıradan insanlar, yanlarına malzemelerini almış, soğukta aç açına kapıların açılmasını bekleyen sığınmacılara yemek pişiriyorlar. *“Uyuyamadık, insanlığımıza yakıştıramadık, küçücük bir yardımımız olsun bizim de”* diyorlar.

Plastik saydam bir kabı uzatan küçük bir kız çocuğuna bir kaşık bulgur pilavı koyuluyor.

,

Kaynaklar:

1. Prof. Dr. Bilhan Kartal, Prof. Dr. Belkıs Kümbetoğlu Editörlüğünde, “Yeni Toplumsal Hareketler”, T.C. Anadolu Üniversitesi Yayını No: 2345, açıköğretim Fakültesi Yayını No:1342, 2015
2. <https://duzensiz.org/bm-goc-sozlesmesi-turkiye-bd764315806f>
3. <https://www.timeturk.com/birlesmis-milletler-gocmen-raporunu-yayimladi-turkiye-de-4-milyon-multeci-var/haber-807623>
4. <https://www.tr.undp.org/content/turkey/tr/home/about-us/undp-and-the-un.html>
5. Harari, Yuval Noah, “21. Yüzyıl için 21 Ders”, Türkçesi Selin Sıral, 2018

En Eski Üniversite Şehirlerinden Biri: Coimbra

Ayşe Eser Baransel

Benim için tam bir sürpriz yolculuktu. Eşim ve Hacettepe Üniversitesi'ndeki öğretim üyesi arkadaşları yazdıkları akademik bir bildiriye sunmak üzere Portekiz'e gideceklerdi. Birden, ben de gelebilir miyim diye sordum ve işte Coimbra'ya gitmek üzere uçaktaydım. Tabi önce Lizbon havaalanına inecek sonra da araba kiralayıp Coimbra'ya gidecektik. Coimbra, Lizbonun kuzeyinde (178 km) yer alıyor.

Aylardan Ekim'di. Yıl 2010. On yıl olmuş gideli. Oralarda gezerken bir gün bir dergimizin olacağı ve Coimbra ile ilgili bir yazı yazacağım hiç aklıma gelmemişti. Ama cep telefonları iyi ki var. Fotoğraflar çok güzel bir anı olarak kalıyor ve unutmamamızı sağlıyorlar.

Coimbra bir tepenin eteklerine kurulmuş harika bir nehrin iki kıyısına yerleşmiş şirin bir kent. Şehrin tanıtım broşürlerinde tepeden aşağıya doğru inen, aralarında üniversitenin de bulunduğu beyaz renkli eski ama bakımlı binaların görüldüğü fotoğraflar bulunur. Yaptığım nehir gezisinde benim de çektiğim fotoğraflar gibi.

Coimbra, tepede saat kulesi ve üniversite binaları

Portekiz deyince herkesin aklına Lizbon ve Porto gelir ama Coimbra, dünyanın en eski üniversitelerinden birisine ev sahipliği yapıyor. Kendine özgü köklü bir tarihi var. Gerçekten çok güzel

küçük bir şehir. Gezmesi de bir o kadar kolay.

Baktım, zamanımız az, eşim ve arkadaşları konferansa gittiklerinde ben de tek başıma bu şehri gezeyim dedim. Sabah onlardan ayrıldım ve işte batı Avrupa'da Atlantik kıyısında yer alan bir ülkenin, ortaçağdan kalmış küçük bir kentinde tur arkadaşlarım ve bir rehber olmadan yalnızdım. Meğer ne kadar güzelmış böyle gezmek. İngilizce biliyorum, elimde de bir gezi rehberi var sora sora gezerim. Hava da şansıma serin ama pırıl pırıl bir güneş var.

İlk şaşırtıcı sürpriz şehirde İngilizce bilenlerin azlığıydı. Gençler, kafelerde garson olarak çalışan üniversite öğrencileri filan biliyor. Onlar da çok az sayıda. İyi günler, *merhaba* gibi biraz Portekizce çalışmıştım ama yetmiyor. İlk işim bir alışveriş merkezinden İngilizce Portekizce bir sözlük almak oldu. Sonrası çok keyifliydi. Hemen, şu gezinti otobüslerini (*yellow bus*) buldum ve bir günlük bilet aldım. Kulaklıkları taktım. İyi bir yere oturdum. Şehri bu otobüsle güzelce gezdim. Öğleden sonra istersek nehirde bir tekne gezintisi de yapabiliydik. Tabi ki bu şansı kaçırmadım. Bir Amerikalı çift, birkaç Avrupalı turist altı yedi kişiydik teknede ve o güzel nehrin üzerinde bir aşağı bir yukarı yaptığımız harika yolculukta arka planda müzik vardı. Coimbra'ya özgü *fado*, gezintiye bambaşka bir hava veriyordu. Güneş iyice ısıtmaya başlamıştı. Yaşamımdaki en güzel nehir gezilerinden birisiydi. Sakin sessiz huzur dolu. Kendi kendime şöyle düşündüğümü hatırlıyorum: “*Eser, ânın tadını çıkar, zamanı durdur, sonbahar ışığında gördüğün*

bu manzarayı, bu müzikle birlikte dondur ve belleğinin silinmeyecek bir köşesine koy.”

Evet, akşam arkadaşlarıma anlattığımda beni kıskanacaklardı. Aradan on yıl geçmiş olmasına karşın o bir saatlik gezi hala taptaze belleğimde. Coimbra deyince aklıma ilk olarak *Mondego* nehri üzerinde, sonbahar güneşinde geçirdiğim harika öğleden sonrası gelir.

Size bir önerim var, bu yazıyı aşağıda paylaştığım bağlantıya basarak bir Coimbra fadosu eşliğinde okuyun. (**Balada de Coimbra:** <https://bilisim.com.tr/sound/fado-balada-de-coimbra.mp3>)

Fado: Fado, 19. yüzyıldan günümüze kadar uzanmış bir Portekiz halk müziği türüdür. Fado'nun tam bir çevirisi olmamakla beraber, kelime anlamı kadere veya alın yazısına yakındır. Fado, balıkçı, kâşif ya da denizci olan sevgililerini, eşlerini denize uğurlayan ve onların geri dönmesini umutla bekleyen 19. yy Portekiz kadınlarının artık beklenen yakınlarının geri gelmemesi üzerine denize karşı yaktıkları ağıtlardan türemiştir. Bu nedenle Fado, derin acıların, hüznlerin, özlemin, nostaljinin, mutluluğun ve aşkın ifade edildiği bir müzik türüdür.

Kaynak: www.antaloji.com

Coimbra Fadosu: Fado'nun adlarını Portekiz'in Lizbon ve Coimbra

şehirlerinden alan iki türü vardır. Coimbra fadosu, yalnızca erkekler tarafından çalınır ve söylenir. Bu erkekler, siyah pelerin ve kep giyerler, çünkü, Coimbra Fado'su Coimbra Üniversitesi ile özdeşleşmiş, daha çok akademik camia içerisinde varlığı devam ettirilen ve daha ayrıcalıklı bir kesimin müziği.

Balad: Ortaçağda, üç bentten oluşan bir Batı şiiri türü. Serbest biçimli, romantik, müzik araçlarıyla çalınan ya da şarkı olarak okunan yapıt (<http://www.dildernegi.org.tr/TR,274/turkce-sozluk-ara-bul.html>)

Coimbra'da, nüfusu 143 bin olan, şehrin merkezine yakın yerleri yürüyerek gezebileceğiniz bu küçük kentte birçok güzel park var. Gezebildiklerimin fotoğraflarını sizlerle paylaşıyorum.

Bu görüntüler Mondego nehrinin kenarındaki *yeşil park'a* ait. Adı da aynen böyle. *Parque Verde Do Mondego*.

Parque Verde Do Mondego

Park düzenlemeleri için Avrupa Birliği'nden yardım aldıkları dikkatimizden kaçmıyor.

Jardim Botanik Bahçe

Bir başka dikkat çekici park ise büyük, Portekiz'in en büyüğü olduğu söyleniyor, *Jardim Botanik Bahçesi*. Aslında üniversitenin botanik bahçesi. Zaten Coimbra deyince hemen üniversite geliyor insanın aklına.

Coimbra Üniversitesi:

Dünyanın en eski üniversitelerinden birisi olan Coimbra Üniversitesi 1290 yılında Lizbon'da kurulmuştur. 13. yüzyılın sonuna dek Avrupa'daki 15 üniversiteden birisi olarak varlığını sürdürmüştür. 1537 yılında, Lizbon ve Coimbra kentleri ayrılınca *Santa Cruz Manastırının* da etkisiyle tümüyle Coimbra'ya taşınmıştır. Coimbra Üniversitesi, Coimbra'nın kentsel gelişimini, yalnızca Coimbra'nın değil Portekiz'in siyasi ve kültürel yaşamını şekillendirmiş tarihi bir üniversitedir. İçinde bir de kraliyet sarayı binası bulunmaktadır. Üniversite Coimbra'ya gelmeden önce tam beş yüz yıl kesintisiz kullanılan bu saray, zamanla üniversiteye geçmiş, mimarisi ve tarihi ile Coimbra Üniversitesi'ni Avrupa'da özel bir yere getirmiştir. Anlaşılan Portekiz ve Coimbra kenti, bilginin yönetsel güç ile ilişkisini çok eskilerden beri bilip kullanmış. Üniversitenin barok mimariye sahip kütüphanesinde 16.yy-18.yy arasına ait 53 bin kitap bulunmaktadır ve bu kitaplar hala başvuru kaynağı olarak kullanılabilir. Bir zamanlar Portekiz krallığının başkentliğini de yapmış olan Coimbra kenti, Coimbra Üniversitesi ile bütünleşmiş durumda. Hem üniversite hem de çevresinde yapılmış tarihi kent 2013 yılından bu yana UNESCO dünya mirası listesinde yer alıyor. (Biz gittiğimizde henüz listede değillermiş.)

Patio-Escolas, Coimbra Üniversitesi, (www.uc.pt/en)

Tıpkı bizde olduğu gibi, 30 bin öğrencisiyle üniversite Coimbra'ya canlılık, neşe ve hareket veriyor. Bakın üniversite öğrencileri, akşam şehirde gezerken üzerlerine ne giyorlar. Evet siyah pelerinleri var. Üniversitede dönem başlarında ve sonlarında bu pelerinleri giymek günümüze dek yaşatılan eski bir gelenekmiş. Birkaç öğrenci fotoğraf çekme isteğini kırmadı.

Coimbra'da geleneksel giysileriyle üniversite öğrencileri

Portekiz'de dikkatimi çeken bir başka konu ise akşam yemeklerini bana göre bir hayli geç vakitte yiyor olmaları. Akşam yemeğini 21:30 ile 22:00 arasında yemek onlar için normal. Değişik ülkelerden gelen öğretim üyeleriyle yemekte yaptığımız söyleşide, güneyde ve Akdeniz ülkelerinde akşam yemeklerinin böyle geç saatte yendiğini, ama kuzeye çıktıkça örneğin Polonya'da da tam tersi erken saatlerde yendiğini öğrendim.

Akşam yemeği demişken tabiki tüm turistik broşürlerde önerildiği gibi Portekiz'de *bacalhau* yemeyi ihmel etmedik.

Bacalhau beyaz etli bir okyanus balığı olan Morina balığı aslında. Balığı çok sevdiğim için ben beğendim. Ama eşim, ülkemiz balıklarının çok daha lezzetli olduğunu düşünüyor.

Portekiz'e gitmişken zaman kısıtlılığı nedeniyle günü birlik Lizbon ve Porto gezileri de yaptık. Oralarda da *piri piri* adı verilen körili tavuk yemeğinin ve külde pişmiş kestanelerin tadına baktık.

Lizbon ve Porto ikisi de çok güzel şehirler. Ama her iki şehir de kısaca anlatılamayacak denli büyük, güzel ve özellikli şehirler. Gerek Coimbra'da gerekse Lizbon ve Porto'da açık havada kafelerde rahatça oturduk, yemek yedik. Bol bol balık pişiriliyor ve yeniyor.

Lizbon'da Yemekte

Hemen hemen başı boş gezen hiçbir sokak hayvanına rastlamadığımı anımsıyorum. Açık havada yemek yerken özellikle de balık yerken çevremizde çok sayıda kedi olmasına alışmış birisi olarak bu durum çok dikkatimi çekmişti.

Buna karşın Lizbon'da bir sokak müzisyeninin küçük arkadaşı, albümüze girivermiş.

Coimbra gezisi, tamamı üniversiteden akademik kişilikler olan yol arkadaşlarıyla yaptığım unutulmaz bir yolculuktu. Onlara benim için bu güzel geziyi olanaklı kıldıkları için çok teşekkür ediyorum. Bu yazıda kullandığım görsellerin bazıları ve Coimbra Fadosu ses kaydı, yol ve hayat arkadaşım Prof. Dr. Cesur Baransel ile dostlarımız Doç Dr. Harun Altuner ve Doç. Dr. Kayhan İmre'nin bu gezi sonrasında benimle paylaştıkları arşivlerinden alınmıştır.

Lizbon'da müzisyen ve köpeği

Özümüze Yolculuk: İçimizdeki Zekâ ve Bilgelik

Aynur Çalışır Sirel

Yogayla tanıştığımız ilk günden başlayarak, bedenimizin esnemesini, eğilmesini, bükülmesini, güçlenmesini,

dengesini izlerken aslında yeni bir yolculuğun başladığını fark ederiz. Sadece bedenimizde değil, zihnimizin ve ruhumuzun derinliklerinde de bir şeyler olmaya başlamıştır. Bunu tam olarak tanımlayamasak ta derslerden sonra kendimizi daha hafif, daha mutlu ve huzurlu hissederiz. Artık, bedenden daha derine doğru, özümüze doğru içsel bir yolculuk başlamıştır.

Yoga felsefesine göre hepimiz beş bedenden (Kosha) oluşuruz.

Birinci bedenimiz Fiziksel Beden'dir. (Annamaya Kosha) Bedenimiz bize çok şey öğretir. Duruşlar (asana) sırasında bedenimizi daha önceki spor deneyimlerimizden daha farklı bir şekilde çalıştırabildiğimizi, omurgamızı dolayısıyla sinir sistemimizi, eklemlerimizi, tüm salgı bezlerimizi aktive ederek bilinçli bir çalışma içerisinde olduğumuzu hissederiz. Farkındalıkla, bedenin doğru kullanımını, gücünü, hizasını, dengesini öğrenmeye başlarız. Katı görünümüne rağmen bedenimiz sürekli bir akış içerisinde. Eğer onu dinlemeyi, anlamayı öğrenirsek içimizdeki zeka ve bilgelige her gün biraz daha hayran oluruz. Bu nedenle içsel yolculuğumuz fiziksel bedenimizle başlar. Fiziksel engellerimizden, duygusal rahatsızlıklarımızdan kurtuldukça mutluluğa doğru açılan kapıları da aralamaya başlayabiliriz. Birinci bedende özümüz rahat olmaktır. Duruşlar sırasında gereksiz gerginlikten kaçınarak, rahatlamaya özen gösteririz ve bedenimizin her noktasında var olmaya çalışırız. Özellikle, dilimiz, damağımız, boynumuz, omuzlarımız, gözlerimiz rahatsa zihnimiz de rahatlamaya başlamıştır.

İkinci bedenimiz Enerji Beden'dir.

(Pranamaya Kosha) Prana, nefes yoluyla içimize çektiğimiz ve bedenimizin tüm aktivitelerini gerçekleştiren yaşam enerjisidir. Prana, nefesin ötesinde bir şeydir, bedenimizin içinde varsa biz de varızdır, yaşıyoruzdur. Pranayama ise solunumun yavaşlatılmasıdır. Yogada nefesimizi kontrol edebilmeyi, yavaşlatabilmeyi öğreniriz. Dakikadaki solunum sayısını azaltabildiğimiz ölçüde her şeyin yavaşlayabildiğini fark ederiz. Sinirlerimiz rahatlayıp, zihnimiz sadeleşmeye başlar, ruhumuzdaki neşe, sevgi ve huzuru hissederiz. Korku, öfke, endişe, panik, depresyon gibi durumlar, solunum sayımızın fazla olduğu (dakikada 40-45 nefes), prananın kontrol edilemediği, enerjimizi boş yere harcadığımız durumlardır. İkinci bedende özümüz yavaş olmaktır. Nefes çalışmalarıyla dakikadaki nefes sayımızı 20-10 (hatta daha az) nefese kadar düşürebildiğimizde sadece nefesimiz değil her şey yavaşlamaya başlar. Zihnimiz, tepkilerimiz, konuşmamız, yürüyüşümüz, ilişkilerimiz değişir.

Üçüncü bedenimiz Zihinsel Beden' dir. (Manomaya Kosha)

Burası, yaşamımız boyunca durmak bilmez düşüncelerimizin ortaya çıktığı bedendir. Düşüncelerimizi kontrol edebilmeyi, yavaşlatabilmeyi, zihni sakinleştirebilmeyi yoga ile öğreniyoruz. Çünkü üçüncü bedende özümüz sakin olmaktır. Çoğu zaman hiç gereksiz yere rahatsız olduğumuzu, endişelendiğimizi veya bulunduğumuz mekanda ve anda

olmadığımızı fark ederiz. Zihnimiz daldan dala atlayan maymunlar gibi o düşünceden bu düşünceye sürekli yol alır. Örneğin arabada kullanırken kırmızı ışıktaki durduğumuzda, bazen yeşilin yandığını arkadaki araba bizi uyarana kadar fark etmediğimiz olabilir. Bedenimiz arabada iken zihnimiz evde, ofiste veya bambaşka bir yerdedir. Yukarıda sıraladığımız birinci ve ikinci beden Zihinsel Bedene hizmet eder. Yoga duruşlarıyla bedeni rahatlatıp, nefes çalışmalarıyla nefesimizi yavaşlatmaya başladığımızda zihnimizdeki sakinliği hissetmeye başlarız, gereksiz endişelerden kurtuluruz. Bu bedenler uyumlu hale gelmeye başladığında birliği bütünleşmeyi hissederiz.

Dördüncü bedenimiz Akılsal Beden'dir. (Vijnanamaya Kosha) Burası, içsel yolculuğumuzdaki farkındalık ve kendini bilme bedenidir. Yolculuğumuzun bu bölümünde rahat bir beden, yavaş nefesler, sakin bir zihinle meditasyon yaparak huzura kavuşuruz. Çünkü dördüncü bedende özümüz sadeliktir, huzurdur. Meditasyona oturduğumuzda da zihnimizden bir çok düşünce geçmeye devam eder. Önemli olan, bu düşüncelerin akmasına izin vermek, onları tutmaya ve analiz etmeye çalışmamaktır. Burada mantra dediğimiz aklın huzuru için tekrarlayabileceğimiz kelimelerden de faydalanabiliriz. Akıl huzurlu ise biz çok mutluyuzdur, ama huzurlu değilse her şeye sahip olsak ta mutlu olamayan,

doyumsuz, çaresiz, hiçbir şeyimizin asla yeterli düzeyde olmadığını düşünen birisi oluruz. Yolculuğun bu aşaması da tahmin edileceği üzere kolay değildir, yoğun bir çalışma ve disiplin ister.

Beşinci bedenimiz Mutluluk Beden'dir. (Anandamaya Kosha)

İçsel yolculuğumuzda ulaşmak istediğimiz, varlığımızın özü, tüm davranışlarımızın altında yatan bedenimizdir. Bilinçli veya bilinçsiz olarak her zaman mutluluk beden tarafından yönetiliriz. Örneğin, kilomuzdan memnun değilizdir ama yemek yerken mutluyuzdur, sigaranın tüm zararlarını biliriz buna rağmen içmeye devam

ederiz. Tüm aktivitelerimiz ondan aldığımız hazza bağlıdır. Ve ne tuhaftır ki mutluluğu hep dışsal faktörlere bağladığımız için çoğu zaman herkes mutsuzdur. Yeni bir ev alınca, tatile çıkınca, daha büyük bir araba alınca, evlenince vb. daha mutlu olacağımızı düşünürüz. Oysa objeler içlerinde mutluluk taşımazlar. Yoga felsefesi bize, "size mutluluk veren şeylere bakmayın, mutlu olduğunuzda içinizde neler oluyor, ona bakın" der. Beşinci bedende özümüz uyumlu olmaktır. Tüm yaratılış uyum içerisindedir. Doğada küçücük bir çekirdekten meyve oluşur. Biz karışmadığımız sürece bitkilerde, hayvanlarda, çocuklarda hep uyum vardır. Çocuklar kaygı ve stres olmadan küçücük şeylerden mutlu olarak anda yaşarlar. Bunu anladığımızda, doğal halimiz olan, hiçbir koşula bağlı olmayan gerçek mutluluğa, özümüze ulaşmaya başlarız. Ve o zaman küçücük şeylerin hayatımıza kattığı muazzam heyecanları, sevinçleri, mutluluğu görmeye, yaşamaya ve aslında bu yaşamda ne kadar az şeye ihtiyacımız olduğunu hissederek şükran duymaya başlarız.

Yolculuğumuz sırasında yoga çalışmalarına devam etmek, öğrendiklerimizi uygulamak gerekir. Eğer uygulamıyorsak sadece bilmenin pek bir faydası yoktur. Uygulama yaptıkça kendimizi ve öğrendiklerimizi geliştiririz, iyileştiririz, kendimizi ve bildiklerimizi sorgulayarak yeni bir bakış açısı geliştiririz. İşte artık dönüşüm başlamıştır.

Ve derslerimizde her zaman dediğim gibi hepimizin yolu farklıdır. Yolculuk sırasında kendimizle ilgili minicik ilerlemeleri gördüğümüzde çalışmalarımıza daha mutlu ve istekli devam ederiz. Bu ilerleme, bir topuğun yere değmesi olabilir, eğilirken ayaklarına dokunabilmek olabilir ve nefes alma verme sürenin 2 saniye uzaması olabilir. Önemli olan bu durumun bize verdiği duygudur, daha iyisini yapabilmek için bize verdiği motivasyondur. Her ilerleme yoga yolculuğumuzda bize bir kapı daha açacaktır. Ve Esercim, senin de dediğin gibi hiçbirimiz artık yogaya başlamadan önceki biz değilizdir. Doğamızda vardır değişim dönüşüm. Madem ki içsel yolculuğumuz bedenimizden başlıyor, öyleyse bedenimizin söylediklerini duymaya, anlamaya ve öğrettiklerini davranışlarımıza ve tutumlarımıza yansıtmaya başlamalıyız. Örneğin bedenimizin her iki yanının bile farklı olduğunu görmeye başladıkça (örneğin sol kalça daha kapalıdır, sağ bacak arkası kasları daha kısadır, sol omuz daha esnektir vb.) başkalarına da sevgiyle yaklaşmaya başlarız. Benim sağım bile solumdan farklıysa ben başkalarını nasıl olumsuz eleştiririm, nasıl yargıları, nasıl küçük görürüm, nasıl ayrıştırırım? Yoga yolculuğumuzda dönüşümdeki en güzel taraf egomuzun çözülmeye başlamasıdır. Sevgi bizi daima yükseltirken, egomuz aşağı çeker. Sevgi dolu olduğumuzda şikayetlerimiz azalır. Mutluluk verir, mutluluk alırız. Bu güzel yolda her günümüzün sevgi dolu, mutluluk dolu, birlik ve beraberlik içinde geçmesi dileğiyle...

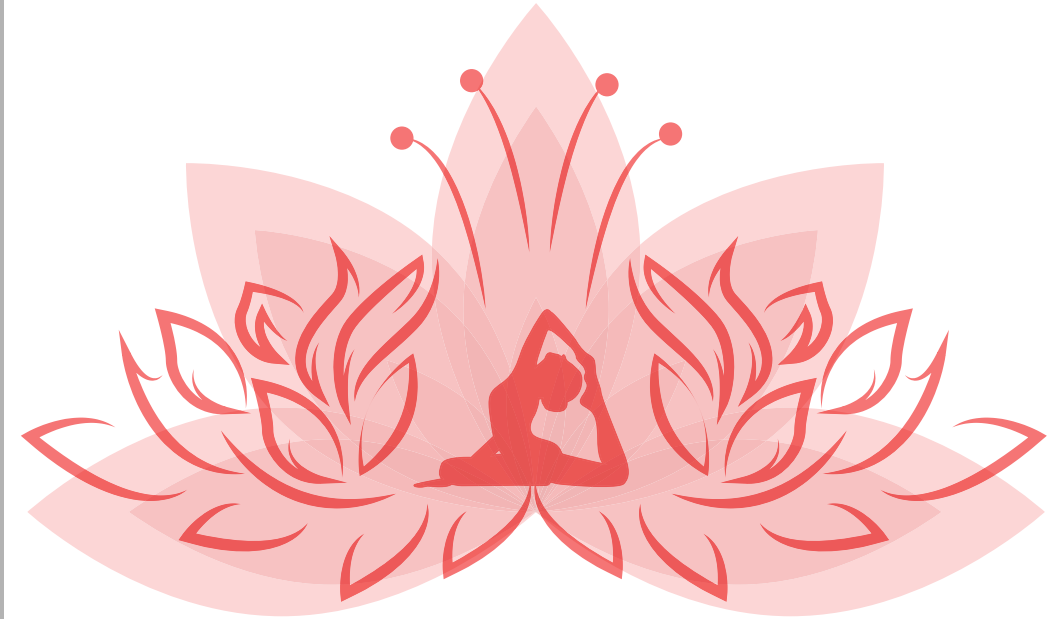

Aynur Çalışır Sirel

A.Ü. Eğitim Bilimleri Fakültesi mezunu olup, iş hayatı boyunca ISO 9000 ve Toplam Kalite Konularında eğitimler verdi, danışmanlık ve yöneticilik yaptı.

2004 yılında yoga ile tanıştı ve halen bu yolda, sabırla, disiplinle, heyecan ve aşkla yoluna devam etmektedir. Bu yolculuk sırasında başta Raghuramji olmak üzere, Neslihan İskit, Azita Dadfar (Iyengar), Monika Münzinger, Berivan Aslan Sungur (Yin Yoga)'la çalışmalar yaparak farklı teknikleri, bunların beden ve zihin üzerindeki etkilerini deneyimleyerek kendi tarzını oluşturmuştur.

Şubat 2007'de Vivekananda Yoga Üniversitesi'nden Eğitimlik Sertifikasını alan Aynur Çalışır Sirel, halen Ankara Atılı Spor Kulübü'nün içinde yer alan YogaHara adlı Stüdyosunda derslerine devam ediyor.

Tepsi Kebabı

Mutfakta bu kez Kalite Liderimiz Esin Özcan ve Eniştesi var. Onlar Sivaslı ama yolculuk Antakya'ya.

Malzemeler:

- ❖ 1 kg dana kıyma
- ❖ 2 yumurta
- ❖ 3 adet kapa biber
- ❖ 3 adet sivri biber
- ❖ 1 adet büyük boy kuru soğan
- ❖ 5 diş sarımsak
- ❖ 1 demet maydanoz

- ❖ 1 su bardağı galeta unu
- ❖ 1 yemek kaşığı domates salçası
- ❖ 1 yemek kaşığı biber salçası
- ❖ Kimyon, kırmızı toz ve pul biber, kekik biberiye ve sürpriz: kurutulmuş dere otu

Yapılışı

Biberler, soğan, sarımsak ve maydanoz *rondoda* geçirilir. Kıyma, yumurta, galeta unu ve salçalar karıştırılır ve *rondoda* çekilen malzemelerle birlikte baharatlar da eklenerek köfte kıvamına gelinceye dek iyice yoğrulur.

Hazırlanan bu malzemenin buzdolabında en az bir saat dinlendirilmesi önemli.

Fırın 200 dereceye ayarlanır ve ısıtılarak hazırda bekletilir. Ama tariflerde “*her fırının huyu suyu farklıdır aman dikkat edin*” denir. Ben de burada araya girerek uyarayım dedim.

Dolapta dinlendirdiğimiz köftelik kıyma, iyice yağlanmış bir tepsi içine güzelce yayılır. Tepsinin her tarafını kaplamasına ve elinizle bastırarak her tarafa eşit yayılmasına özen gösteriniz.

Tepsinin üzeri çeri domatesler ve sivri biberlerle süslenir. Fırında 30-40 dakika (kendi fırınına göre kontrol ediniz) pişirilir.

Afiyet olsun!

Esin Özcan, Bilişim AŞ'de 17 yıldır çalışıyor. Kalite yönetim sistemleri ile ilgili çok deneyimlidir. ISO 9001 Standardı Baş Denetçilik sertifikasını ilk alanlardandır.

Ama anlaşılan, iş hafta sonu aileyi toplayıp yemek yapma işine gelince, Enişte Bey'in bilgi ve becerisine yetişemiyor.

Esin'in kalite denetimlerinden gelen alışkanlığı, yıllarca görsellik takıntısı olan bir yöneticiyle çalışma deneyimiyle birleşince, bir hafta sonu Eniştesinin elindeki tepsinin güzel görünümüne karşı kayıtsız kalamazdı. Servis yapılmadan önce “*Durun!*” diye bağırdı. “*Dokunmayın o tepsiye, fotoğrafını çekmeliyim bizim dergi için.*” Sonrasında

güzelim tepsi kebabını yemek için sabırsızlanan ev ahalisi beklerken, Esin ile Eniştesi malzemeleri ve yapılışı acele acele heyecanla yazdılar, hiç beklemeden derginin Editörü'ne gönderdiler. O telaşla birkaç baharatı yazmayı unutmuşlardı. Neyse ki, Bilişim 4 Mevsim'in mutfağa meraklı Editörü durumu fark etti de, birkaç ek soruyla tarifi tamamlayabildik.

Şaka bir yana, Esin bu tarifi nasıl hazırladıklarını bana anlatınca benim gözümün önüne eski filmlerde sıkça gördüğümüz bir sofranın çevresinde toplanan kalabalık aileler geldi. Her kafadan bir sesin çıktığı, çocukların neşeyle koşuşturduğu, şakacı amca, dayı, damat ya da kuzenlerin espri yapıp herkesi güldürdükleri, boyuna birilerinin mutfaktan tabak taşıdığı o anlar. Birlikte olmanın verdiği güven, paylaşılan sevgi ve lezzetler... Bayılıyorum.

Hepinize sevdiklerinizle birlikte böyle şenlikli sofralar, güzel anlar diler, Esin Özcan ve ailesine dergimize katkılarından dolayı teşekkür ederiz.

Esin ve Bilişim AŞ'den kızlar